

Tóth Gyula

A magyar krónikák és a kitalált középkor

Amikor Heribert Illig kidolgozta „kitalált középkor” néven ismertté vált elméletét, elsősorban Európa nyugati felének történelméből merítette érveit. Hivatkozott a Karoling Birodalom korából fennmaradt hatalmas mennyiségű hamis okmányra, az aacheni palotakápolna saját korát több évszázaddal megelőző építészeti megoldásaira, XIII. Gergely pápa különös naptárreformjára, a korszakra jellemző feltűnő és érthetetlen régészeti leletheianyra. Természetesen kitért a Bizánci Birodalom furcsaságaira is: említette az építkezések megszűnését, az írásbeliség visszaesését, a kérdéses kor eseményeinek meseszerűvé válását, az érthetetlen és indokolatlan krónikaátírási akciót. Érvei önmagukban is elég súlyosak és elgondolkodtatóak. Illig azonban egy dologra nem tért ki soha, arra egyetlen szóval sem utalt, sőt a jelek szerint nem is nagyon ismerte a problémát. Ez pedig a magyar krónikás hagyomány! Mégpedig az a magyar krónikás hagyomány, amely olyan elementáris erővel támasztja alá feltevéseit, hogy könyvében kiemelt helyet, sőt, külön fejezetet érdemelt volna! Nem véletlen, hogy az utóbbi időben középkori krónikáink körül feltűnően nagy lett a csend! Miközben neves történelmi folyóirataink különszámokban próbálják „cáfolni” időszámításunk meghamisításának tényét, addig krónikáink ügyét még csak szóba se merik hozni!

A magyar krónikák a honfoglalás datálásával kapcsolatban szemlátomást óriási zavarban vannak: Kálti Márk a Képes Krónikában két-három évszázaddal korábbi dátumot közöl annál, mint ami a ma érvényben lévő hivatalos kronológiából következik. Jó, - gondolhatnánk - nem kell a dolognak túl nagy jelentőséget tulajdonítani, biztos elírta vagy elszámolta. Igen ám, csak hogy ezzel a problémával nincs egyedül! Ugyanis Kézai Simon a krónikájában meghagyja ugyan a magyar honfoglalást a nyolcszázas évek végén, ám Attilát nem a négyszázas évek első felébe datálja, hanem három évszázaddal későbbre, azaz a hétszázas évekbe! Ezáltal Kálti Márk és Kézai Simon, így együtt, világossá teszik, hogy nem a matematikai tudásuk mondott csődöt, hanem egyugyanazon problémát, nevezetesen az illegálisan beiktatott három évszázad problémáját kívánják feloldani, mégpedig két ellentétes úton, két ellentétes módszerrel.

Történelmi amnézia?

A jelenleg érvényben lévő hivatalos kronológia szerint Attila a Krisztus utáni négyszázas évek első felében élt, míg a magyar honfoglalás a Krisztus utáni nyolcszázas évek legvégén, 895-ben következett be. A kettő közötti időbeli szakadék legalább 450 év, ami már valóban egy jelentősnek mondható időbeli távolság. A magyar krónikák Attila koráról mégis meglehetősen nagy terjedelemben és a lehető legapróbb részletezettséggel számolnak be. Ugyanez a krónikás hagyomány hasonló terjedelemben és hasonló részletezettséggel ismerteti a magyar honfoglalás korát is. Ezek után teljes joggal elvárhatnánk, hogy krónikásaink, miután részletesen ismertették e két történelmi időszakot, a kettő között húzódozó, és körülbelül háromszáz évig tartó avar korszak eseményeit is megemléksék! Ezzel szemben nem, hogy nem említik, hanem azt a szót, hogy „avar” le se írják! Hovatovább úgy datálják az eseményeket, hogy idő se marad semmiféle avar korszak számára, hiszen Attila halála és a magyar honfoglalás között mindössze ötgenerációnyi távolságot, és mindössze 104 évet vezetnek le! Kálti Márk és Kézai Simon teljesen azt a benyomást keltik, mintha az Attila kora és az Árpád kora közötti események tekintetében egyfajta történelmi amnéziában szenvednének! Háromszáz évet olyan pazar eleganciával lépnek át, mintha az a korszak valóban meg se történt volna! Kihagyná krónikásaink történelmi emlékezete? Hogyan lehetséges, hogy jobban emlékeznek az időben tőlük sokkal távolabb lévő hun korszakra, mint arra az avar korszakra, amely honfoglalásunkat közvetlenül megelőzte? Valljuk be: ez felettébb különös! Hiszen akárhol is éltek eleink az avar korszak háromszáz éve alatt, mindenképpen valahol a Kárpát-medence közelében kellett lenniük! Első kézből való információik lehettek volna a Kárpát-medencei központú Avar Birodalomról! Feltéve persze, hogy volt egyáltalán Avar Birodalom. Mert ha nem volt, akkor nem csoda, hogy krónikásaink is mélyen hallgatnak róla.

De nem csak az Avar Birodalomról hallgatnak a magyar krónikák, hanem a Kazár Birodalomról is! Ez a hallgatás pedig azért különös, mert honfoglalásunkat megelőzően – a hivatalos verzió szerint – éppen ennek a Kazár Birodalomnak a kötelékébe tartoztunk mi is, mégpedig időben éppen Attila kora és Árpád kora között! Viszont nagyon úgy tűnik, hogy Kézai Simonnal és Kálti Márkkal ezt aényt elfelejtették közölni, hiszen – akárcsak az avarok esetében – tudomást sem vesznek semmiféle Kazár Birodalomról!

Nagy Sándor-féle dátum Kézai krónikájában?

Láttuk tehát, hogy Kálti Márk a magyar honfoglalást a Krisztus utáni 677-es évre rögzítette. Logikájából azonban levezethető egy másik honfoglalás-dátum is! Ha Attila halálának Képes Krónika szerinti dátumához, vagyis 445-höz hozzáadjuk azt a 104 évet, ami Attila halála és a magyarok második bejövetele között szerinte eltelt, akkor eredményként az 549-es dátumot kapjuk! (445 + 104 = 549) Kézai Simon 1272-ben írt krónikájában a magyar honfoglalást már jóval későbbre, a Krisztus utáni 872-es esztendőre rögzíti! Felmerül a kérdés: Van-e a kapcsolat a két dátum között? Nos, e két dátum tulajdonképpen egy és ugyanaz, csak az egyiket (549) a Krisztus születése óta eltelt években kell érteni, míg a másikat (872) a Nagy Sándor halála óta eltelt években! Nagy Sándor ugyanis Kr.e. 323-ban halt meg, s tudjuk, hogy a halála évétől útnak indult egy időszámítási rendszer. Ha valaki a középkor során következetesen a Nagy Sándor halála óta eltelt években gondolkodott, akkor pontosan 323 évvel nagyobb dátumokat használt, mint azok, akik már Krisztus születésétől számították az időt! Tehát:

445 - Ekkor halt meg Attila a Képes Krónika szerint.

104 - Ennyi év telt el Attila halála és a magyar honfoglalás között a Képes Krónika szerint.

323 - Ennyi év a különbség a Nagy Sándor halála utáni időszámítás és a keresztény időszámítás között.

872 (445 + 104 + 323) - Kézai szerint ekkor volt a magyar honfoglalás!!!

Könnyen elképzelhető tehát, hogy a középkorban szándékosan vagy véletlenül összetévesztették e két párhuzamosan futó időszámítási rendszert! Még tudták, hogy mi az éppen aktuális évszám, de hogy ezt Krisztus születésétől kell-e érteni, vagy Nagy Sándor halálától, az már nem volt világos! A kereszténység terjedésével általánossá vált a keresztény időszámítás, de úgy, hogy a régi Nagy Sándor-féle dátumok megmaradtak, csak a továbbiakban keresztény dátumokként értelmeződtek! Ezt a lehetőséget Illig is említette. Könyvének 422. oldalán, a „Sándortól Sándorig” c. fejezetben így ír:

„Gunnar Heinsohn a velem folytatott dialógusban azt a feltételezését ismertette, hogy a kitalált középkor eddig felvetett három évszázada azáltal került az időszámításba, hogy a „Nagy Sándorhoz” (Alexandrosz) viszonyított időpontokat egyszerűen Krisztusra értelmezve olvasták. (...) Emögött az a logika áll, hogy kegyességi okokból többé nem fogadták el a pogány Nagy Sándorra történő hivatkozást, amiért is a régi dátumokat egyszerűen „keresztény dátumoknak” olvasták. (...) Ebben az esetben a jobbik, nevezetesen a bizánci bürokrácia korrekt Sándor-dátumot ruházott volna a nyugatra, melyet ott aztán Krisztus-dátumra változtattak volna.”

Írja pedig mindezt Illig úgy, hogy közben sejtelve sincs arról, hogy nekünk magyaroknak van két középkori krónikánk, amelyek a honfoglalás datálásakor egzakttá módra produkálják a Nagy Sándor halála utáni időszámítás és a Krisztus születése szerinti időszámítás közötti 323 év különbséget! Mint láttuk a magyar krónikák e tekintetben is kitűnően alátámasztják Illig felvetéseit!

Felmerül azonban a kérdés: Ha Kálti kijelenti, hogy Attila 445-ben halt meg, a honfoglalás pedig 104 évvel később következett be, akkor az 549-es dátum helyett miért a 677-es dátumot emlegeti? Nem ellentmondás ez? Nos igen, ez valóban ellentmondás! Az ellentmondás gyökere azonban éppen a naptárhamisítás logikájában rejlik! Illig ugyanis világosan kifejtette, hogy a három fiktív évszázad megléte az időszalagon nem azt jelenti, hogy semmi sem igaz, ami időben 614 és 911 közé esik! Sokkal inkább arról van szó, hogy a fiktív korszak peremterületeit előre és hátradatált eseményekkel, megtöbbszörözött és sorszámokkal ellátott uralkodókkal töltötték ki! Kálti tehát azért említi meg a 677-es évet is, mert nem csak arra figyel, hogy mikor halt meg Attila, és nem csak arra, hogy hány évvel később jöttek be a magyarok, hanem arra is, hogy abban az időben ki volt az éppen regnáló bizánci császár! Kálti tehát azért ír 549 helyett 677-et, mert III. Konstantin meghamisított uralkodási idejéhez akar szinkronizálni! Ahhoz a III. Konstantinhoz, akiből időközben gyártottak egy IV. egy V. egy VI. és egy VII. Konstantint is! A végső hivatalos verzió szerint 677-ben történetesen éppen egy IV-es sorszámmal ellátott Konstantin uralkodott! Kálti Márk tehát ellentmondásba keveredik saját magával, mert adatait szinkronizálni akarja a hamis nyugati krónikákkal! Szerencsére azonban korrekt módon közli a tiszta magyar forrásból származó dátumokat is.

Adva van tehát egy ilyen magyar krónikás hagyomány, amely ilyen megdöbbentő következetességgel produkálja éppen a kérdéses korban éppen azt a három évszázadnyi differenciát, amelyet Heribert Illig tisztán nyugat-európai források alapján is ki tudott mutatni, úgy, hogy közben a magyar krónikás hagyományt még csak nem is ismerte! Azt vegyük tehát észre, hogy ez két, egymástól teljesen különálló és független dolog, amelyek mégis maximálisan egybevágnak! A dolog egyik oldala a nyugat-európai oldal, amely önmagában is megáll, hiszen Illig éveken keresztül kizárólag nyugat-európai érvekkel támogatta elméletét. A dolog másik oldala pedig a magyar krónikás hagyomány, amely a nyugat-európai érvrendszerrel teljesen független, ám mégis tökéletesen alátámasztja azt! Lehet-e, szabad-e egy ekkora egyezést teljes mértékben figyelmen kívül hagyni? Mindenesetre az Ige ezt mondja:

„Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog.” (II. Korinthus 13.1)

Kettős mérce

A nemzetközi tudományos világ mindeddig szentírásaként kezelte az olyan nyugati krónikákat, mint például Einhardnak a Nagy Károly életéről írt munkája. Nyilvánvaló abszurdításai ellenére jóformán minden közlését, minden félmondatát készpénznek vették. Ugyanez a nemzetközi tudományos világ az, amelyik negligálja a teljes középkori magyar krónikásirodalmat, és történelemtudományi szempontból megbízhatatlannak bélyegzi! Vajon milyen alapon teszi ezt? Miért mérnek történelemtudósaink e tekintetben is kettős mércével? Mitől hiteltelenebb egy középkori magyar krónikás, mint egy nyugati szerző? A választ ismerjük: Időrendi okokból!!! A hivatalos akadémikus érvelés ugyanis úgy szól, hogy az a középkori magyar krónikásirodalom, amely Attila halála és a magyar honfoglalás között képes mindösszesen csak 104 évet levezetni, olyan nyilvánvaló ostobaságot állít, hogy nem is érdemes történelemtudományi szempontból komolyan venni, és közléseit hitelesnek elfogadni! Értjük ezt? Az Úr Jézus Krisztust is azért ítélték halálra, mert Kajafás kérdésére igazat állított magáról! A magyar krónikás hagyományal ugyanígy bántak el: azért nem veszik komolyan a közléseit, azért tekintik történelemtudományi szempontból hiteltelennek, mert igazat állít! Mert veszi magának a bátorságot, és egyszerűen kihagyja, átlépi azt a fiktív időszakot, amelyet vélhetőleg csak utólag csempésztek be a történelembe! Az, hogy esetleg mégsem a magyar krónikák közléseivel van baj, hanem maga a kronológia az, ami nem stimmel, és az időszámítási rendszerünkbe csúszott be valami gubanc: tudósainkban mindeddig fel se merült!

Ennek az egész képtelen helyzetnek van még egy olyan aspektusa, ami nagyon jól megvilágítja akadémiai történelemtudományunk fonák gondolkodásmódját. Ugyanis bármilyen hihetetlen, él egy nemzet Európa közepén, amely saját történelmét illetően jobban hisz ellenségének, a bizánci császárnak, mint saját középkori krónikásainak! Amit ugyanis mi a honfoglalásunk koráról és az azt közvetlenül megelőző időkről tudunk, azt zömmel VII. (Bíborbanszületett) Konstantin bizánci császár „De Administrando Imperio” (A Birodalom kormányzása) című művéből ismerjük! Tekintettel arra, hogy a magyarok hadat viseltek Bizánc ellen, és azt egy időre adófizetőjükké is tették, felmerül a kérdés: Vajon pártatlannak tekinthető-e a magyarokkal szemben az a bizánci császár, akinek eleink oly sok borsot törtek az orra alá? Nyilván nem! De mi ennek ellenére mégis készpénznek vesszük minden egyes szavát, miközben saját középkori krónikásainkat hiteltelennek tekintjük! VII. (Bíborbanszületett) Konstantin ebben az ominózus művében valóban mindent elkövet, hogy eleinket minél dicstelenebb színben tüntesse fel. Figyeljük csak:

„És a magyarok hét hordából állottak, de ebben az időben nem volt uralkodójuk, sem bennszülött, sem idegen, de voltak közöttük bizonyos törzsfőnökök, akik között a vezető törzsfőnök a már előbb említett Lebediás volt... És a kagán, Kazária uralkodója a (magyarok) vitésége és katonai segítsége miatt az első törzsfőnök, akit Lebediásnak hívtak, egy előkelő kazár hölgyet adott feleségül, hogy nemzzen vele gyermekeket; de Lebediásnak történetesen a kazár asszonytól nem született gyermeke. Miután egy kis idő elmúlt, a kagán, Kazária uralkodója, szólta a magyaroknak, hogy küldjék el hozzá az első törzsfőnöküket, így Lebediás, Kazária királya elé járulva, megkérdezte tőle, hogy miért hívatta. És a kagán így szólta hozzá: A következő okból küldöttünk érted: minthogy előkelő származású vagy és bölcs és vitéz és első a magyarok között, mi azt óhajtuk, hogy a fajtád uralkodója légy és alá légy rendelve a mi törvényeinknek és rendeleteinknek.”

Egyszóval Bíborbanszületett Konstantin szerint mi abban az időben a zsidó vallású kazár király hűséges alattvalói voltunk, ám ahhoz már nem volt elég sütnivalónk, hogy vezért válasszunk

magunknak. A kazár király hívta fel a figyelmünket arra, hogy elkelve már nekünk is egy fejedelem. Ő kérte fel Lebédiást, hogy „hordáinkat” vezetgesse, és „fajtájának” uralkodója legyen. Mivel azonban Lebédiás szerény ember volt, ezt a megtisztelő felkérést áthárította Álmosra, illetőleg annak fiára, Árpádra.

Árpád beiktatásának szertartása „a kazárok szokása és gyakorlata szerint történt, úgy, hogy pajzsukra emelték. De Árpád előtt a magyaroknak soha nem volt más uralkodójuk; ezért Magyarország uralkodóját mind a mai napig ebből a nemzetségből választják.” (Kiemelés tőlem)

Ez volna tehát a dicsőséges Árpád-ház történetének kezdete VII. (Bíborbanszületett) Konstantin szerint. Hamisító-mesterünk természetesen nem mulasztja el kihangsúlyozni, hogy a magyaroknak Lebédiás előtt nem volt fejedelme! Teszi pedig mindezt egyértelműen attól a hátsó szándéktól vezéreltetve, hogy a magyarokat valami módon elszakítsa a hun Attilától, Isten ostorától, aki hatalmas seregeinek élén a Krisztus utáni V. században a Római Birodalmat is térdre tudta kényszeríteni! Ezzel szemben a középkori magyar krónikák sem Lebédiást, sem a kazár királyt, sem magát Kazáriát nem ismerik! Szólnak azonban Szkítiáról, a magyarokat rendre hunoknak vagy szkítáknak nevezik, Attiláról pedig, mint magyar királyról beszélnek! Mindehhez tegyük még hozzá Heribert Illig állítását is, aki szerint ennek a koraközépkori naptárhamisításnak az egyik szellemi szülőatyja éppen az a VII. (Bíborbanszületett) Konstantin volt, akinek a magyar történelemre vonatkozó közléseit kritika nélkül fogadta el a magyar történettudomány! Ehhez azt hiszem nem kell további kommentár!

III. Konstantin vagy VII. Konstantin?

Illig beszámol a VII. századi és a X. századi bizánci állapotok közötti feltűnő hasonlóságokról is.

„A császári birodalmat 600 körül katonailag meggyengíti az avarok előrenyomulása a Balkán-félszigeten.” - írja.

Ne feledjük: 300 év korrekcióval élve az avar előrenyomulás időben egybecsúszik a magyar előrenyomulással! Mivel Bizáncnak a 900-as évek elején is szembesülnie kell egy erős északi ellenséggel, mégpedig a magyarokkal, erős a gyanú, hogy a teljes avar korszak nem egyéb, mint a magyar honfoglalás korának időben visszadatált duplikációja! Illig hivatkozik Manfred Zellerre, aki a sztyeppei népekről írt munkáiban rámutat: „e lovasnépek száma az I. évezredben megduplázódik, megtöltendő az üres évszázadokat!”, Az avar nép tehát, pusztán csak egy duplum! Nem más, mint a hun-magyarok melléknevéből kreált nemzet, melynek egyetlen célja: kitölteni az üres századokat! Az avaroként tisztelt gazdag régészeti leletanyag akár Attila hunjainak régészeti hagyatéka is lehet!

De térjünk vissza Bizáncba: 602-ben Phokas személyében egy ijesztő és tehetségtelen figura ül a bizánci trónon, aki csak császárgyilkosság után tud hatalomra kerülni. A perzsák királya II. Huszrau kihasználja a kedvező pillanatot és megtámadja Bizáncot, állítólag azért, hogy megbosszulja a halott császárt. 610-ben Herakleiosz megdönti ugyan Phokas terrorkormányzatát, de a perzsák feltartóztathatatlan előrenyomulása folytatódik: meghódítják Kelet-Anatóliát, Mezopotámiát, Szíriát, Palesztinát, Egyiptomot, és az észak-afrikai partok mentén elvonulnak egészen Tripoliszig. Jeruzsálem bevétele és a Szent Kereszt elhurcolása 614. május 22-én következik be, három hetes ostrom után. Érdekes megjegyezni, hogy Herakleiosznak van egy társuralkodója, a fia, akit 613-ban (két esztendősen) már megkoronáznak, de aki sokáig apja árnyékában él, valóságos döntéshozó hatalom nélkül. Majd amikor viszonylag későn valós hatalomhoz jut, hirtelen végez vele a sorvadás. Ez az illető pedig nem más, mint III. Konstantin. Mégpedig az a III. Konstantin, aki említve van a magyar Képes Krónikában is, éppen a magyar honfoglalás datálásával kapcsolatban:

„... száznégyszázötven esztendővel Attila magyar király halála után, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében - miképpen meg van írva a rómaiak krónikájában - a magyarok másodízben jöttek ki Szittyországba...” (Kiemelés tőlem)

Fölöttébb különös, hogy a Képes Krónika szerzője a magyar honfoglalás idejének bizánci uralkodóját egy 600-as években élő császárnak véli megtalálni!

Mint tudjuk, Illig tézise szerint 614-ben, tehát nem sokkal a Szent Kereszt elhurcolása után kezdődnek a fiktív évszázadok. 614-ben III. Konstantin már koronázott társuralkodó, ámde még csak három esztendő. Az az időszak tehát, amikor III. Konstantin tényleges hatalomhoz jut, már a fantomkorszak

idején történik. Ha Illig tétele igaz, akkor III. Konstantinnak valamilyen formában a X. században is fel kell bukkannia! És lám, csodák csodája, a X. században ismételen találkozunk egy Konstantinnal, igaz, ezúttal nem III.-kal, hanem VII.-kel! Mégpedig azzal a VII. Bóborbanszületett (Porfürogennétosz) Konstantinnal, aki minden valószínűség szerint a fiktív évszázadok egyik szülőatyja volt! Illig ezek után megvizsgálta VII. (Bóborbanszületett) Konstantin X. századi élettörténetét. A X. századi történet valahol ott veszi kezdetét, amikor Leo császár négy éven belül háromszor is megözvegyül, mire Zoé egy házasságon kívüli fiút szül neki. Leo, miután ezt a fiút egy évvel korábban társuralkodóvá koronáztatta, 912-ben meghalt. (Érdemes emlékeztetni rá, hogy Illig tétele szerint a történelem 911-ben kezdődik újra, tehát 912-ben, a házasságon kívüli fiú megkoronázásakor immár a valós történelem filmkockái peregnek!) Ez a fiú, csak egészen későn, a koronázása utáni 24. évben kap valódi hatalmat a kezébe, egészen addig mások intézték helyette a kormányzati ügyeket, ami az ifjú császárnak nyilvánvalóan csíphette a szemét. E tekintetben rendkívül hasonlított III. Konstantinra, aki szintén csak későn vehette kezébe az ügyek intézését, és akit szintén társuralkodóvá koronáztatott a császár-papa. Ezek után mit gondolnak, vajon ki volt a X. századi Leo császár házasságon kívül született fia? Bizony nem más, mint maga VII. (Bóborbanszületett) Konstantin! Feltűnő hasonlóság mutatkozik tehát a VII. századi III. Konstantin élete, és a X. századi VII. Konstantin élete között! Érdekes megjegyezni, hogy a Szent Kereszt perzsáktól való visszaszerzésének dicsőségét VII. (Bóborbanszületett) Konstantin nem véletlenségből testálta éppen Herakleioszra, hiszen ezáltal voltaképpen a saját (VII. századi) apját tisztelte meg, az ő emlékének adózott! Hiszen Herakleiosz azáltal, hogy apja volt a VII. századi III. Konstantinnak, egyben a X. századi VII. Konstantinnak is apja volt! Ráadásul Bóborbanszületett Konstantin úgy intézi a dolgokat, hogy a valós történelem kb. a saját megkoronázásától induljon újra!

De nem csak a két Konstantin személye mutat feltűnő hasonlóságokat, hanem a VII. századi és a X. századi Bizánc külpolitikai helyzete is! A VII. században, amint azt már megjegyeztem, észak felől az avar előrenyomulás szorongatta a birodalmat, délkelet felől pedig a perzsa hódítások szaporították a ráncokat a mindenkori „Konstantinok” homlokán. A X. században mintha ismételné magát a történelem: észak felől a magyarok zaklatják a Birodalom nyugalmát, délkelet felől pedig az arab előrenyomulás teszi ugyanezt! Ez az a pont, ahol az emberben elkezd motoszkálni valami balsejtelem: Nem lehetséges, hogy a VII. századi avarokban voltaképpen a X. századi magyarokat kell tisztelnünk? És nem lehetséges, hogy a X. századi arab expanzió voltaképpen ugyanaz, mint a VII. századi perzsa előrenyomulás? Ha Bizánc a VII. században a perzsákkal és az avarokkal volt kénytelen szembenézni, akkor a X. századra e népekből magyarok és arabok lesznek! Az arab-perzsa problémával kapcsolatban a következőket írja Illig:

„Világossá válik a művészettudomány azon rejtélye, hogy Spanyolországban miért található az arabnál jóval több perzsa-szír elem. (...) Már nem kell azon csodálkoznunk, hogy miként sikerülhetett a néhány oázisból származó kisszámú arabnak ilyen eredményesen megtámadnia Spanyolországtól az Indusig koruk valamennyi nagy birodalmát; ez a perzsa seregekről inkább feltételezhető.”

A perzsák hódításaik során Egyiptomban megismerték a Koránt, és vele az iszlámot is, így nyugat felé törve azt is vitték magukkal Spanyolországba. Ezen a ponton talán nem lesz hiábavaló, ha teszünk egy kis kitérőt, és alaposabban is megvizsgáljuk az iszlám születésének körülményeit, annál is inkább, mivel vizsgálódásunk során magyarázatot kapunk arra a kérdésre is, hogy miért épp 297 évet loptak be a történelmünkbe!

Mohamed futása

A Krisztus utáni IV. században a formálódóban lévő keresztény világegyház számára a legnagyobb kihívást a különböző eretnekmozgalmak jelentették. Közülük is a legnagyobb és a legfenyegetőbb az úgynevezett ariánus eretnokség volt. Megalapítója egy alexandriai keresztény pap, név szerint Arius, aki 256 táján született Líbiában, és 336-ban halt meg Konstantinápolyban. 318-ban kezdte hirdetni eretnek tanait, mely tanoknak legfontosabb eleme Jézus Krisztus istenségének a tagadása volt. A keresztény egyház számára ez a mozgalom igen nagy veszélyt jelentett, ugyanis az ariánus tanok rohamosan terjedni kezdtek! Az ostrogótok, vizigótok, lombardok, vandálok, burgundiaiak mind-mind az ariánus tanokat fogadták el, s e mozgalomnak számtalan követője akadt Antiochiában és Alexandriában is. Sürgősen tenni kellett tehát valamit, hogy ezt a folyamatot mielőbb megállítsák. A híres niceai zsinat összehívásának éppen az ariánus eretnokség elleni fellépés volt az apropója! Ezen a Kr.u. 325-ben megrendezett zsinaton kiátkozták Ariust, és kemény határozatokat hoztak az ariánus eretnokség ellen.

A négyszáz éves közepéig még hallunk ugyan az ariánizmusról, de a történet lecsengőben van, s a rákövetkező két-három évszázadban nem ismeretes olyan jelentős eretnekmozgalom, amely Jézus Krisztus istenségét kétségbe vonta volna. A 600-as évek elején azonban útnak indult egy másik jelentős vallási mozgalom, nevezetesen az iszlám, amely a zsidó és keresztény szent könyveket alapvetően elfogadta ugyan, ám Jézus Krisztus istenségét éppúgy tagadta, mint 300 évvel korábban az ariánusok! Tudjuk, hogy az iszlám voltaképpen akkor vette kezdetét, amikor Mohamed próféta az arabiai Mekka városából Medina városába menekült. Ez az esemény az úgynevezett Hidzsra, amely magyarul azt jelenti, hogy menekülés, vagy futás. A hagyományos történetírás szerint ez Kr.u. 622-ben történt, s ez a muzulmánok időszámításának a kezdete is egyben.

Uwe Topper a nemrég megjelent „A nagy naptárhamisítás” című könyvében egy merőben szokatlan feltételezést fogalmaz meg: Topper nem kevesebbet állít, mint azt, hogy az iszlám tulajdonképpen az ariánus eretnekség egyik oldalágának egyenes folytatása! E két mozgalom között eddig soha senki nem vont párhuzamot, ami a köztük tátongó 300 évnyi szakadék miatt teljesen érthető. Ha azonban a lényegesebb tanításokat vesszük górcső alá, akkor valóban feltűnő lesz az egyezés! Még feltűnőbb lesz az egyezés, ha a Hidzsra 622-es dátumából, azaz Mohamed Mekkából Medinába futásának évéből levonjuk azt a 297 esztendő, amit Heribert Illig fiktívnek tekint! Ekkor ugyanis éppen 325-be, vagyis a niceai zsinat évébe jutunk vissza! Ez egy igen jelentős felismerés!

Az utóbbi hetekben a „Nagy Képes Világtörténet” olvasgatása közben feltűnt egy érdekes megállapítás. A könyv megjegyzi, hogy ez a bizonyos Hidzsra (menekülés) kifejezés nem igazán indokolt, talán az átvonulás vagy kivonulás kifejezés találóbb lett volna. Valami különös okból hagyományosan mégis a Hidzsra, vagyis a menekülés kifejezés vált általánossá. Nos, a dolog mindjárt érthetővé válik, ha a Hidzsra évét 622 helyett 297 évvel korábbra, azaz 325-re tesszük! Ha ugyanis megbizonyosodik, hogy Mohamed futása 325-ben, azaz a niceai zsinat évében történt, akkor rögvest magyarázatra talál, hogy miért kellett menekülőre fognia a dolgot! Hiszen éppen a 325-ös niceai zsinaton átkozták ki az ariánus eretnekséget, és éppen ekkor hoztak kemény határozatokat a Jézus istenségét elutasító mozgalmakkal szemben! 622-ben már valóban semmi sem indokolta volna a menekülést! 325-ben, a niceai zsinat kemény határozatait után annál inkább!

De vajon miért került a Hidzsra 325-ből éppen 297 évvel későbbre, azaz 622-re? Uwe Topper ebben a most megjelent könyvében beszámol arról kevésbé ismeretes időszámítási rendszerről is, mely Caesar naptárreformjára alapoz, s amelynek kezdőéve a Julián naptár bevezetése, azaz a Krisztus előtti 45-ös esztendő. Ez a julianusi (vagy provinciális) Aera (vagy röviden Era) mely elsősorban Spanyolországban volt használatban, de használata kiterjedt Nyugat-Franciaországra, Észak-Afrikára és a földközi-tengeri szigetekre is. Topper szerint az Era egy olyan időszámítási rendszer, amely az egyház hatalmi törekvéseit volt hivatva támogatni, s amelynek használatát olyan időpontban kezdték meg, amikor a Krisztus születése szerinti időszámítás elterjedtsége még nem volt általános. Az Era ismeretében könnyebben megértjük, hogy miért éppen 297 évet iktattak be az időszámításunkba:

Az egyház ugyanis azért, hogy még jobban kifejezésre juttassa e Krisztus istenségét tagadó eretnekmozgalom iránti megvetését, és lehetőleg híveit is visszatartsa az efféle tévtanok követésétől, az iszlám születésének dátumát önhatalmúlag a 666-os esztendőre, vagyis az Antikrisztus számával datált évre rögzítette! De vajon melyik időszámítási rendszer szerint tette mindezt? Nos, aszerint az időszámítási rendszer szerint, amelyet az egyház akkortájt széles körben használt! Ez pedig éppen a julianusi Era volt! Később azonban - mint tudjuk - Krisztus születésétől kezdték számlálni az éveket, ezért a korábban a julianusi Era szerint megállapított dátumokat Krisztus születése szerinti dátumokra számolták át! Mivel a julianusi Era szerinti dátumokat értelemszerűen 44 év levonásával lehet Krisztus születésétől számított dátumokká konvertálni, ezért a Hidzsra korábban megállapított Era szerinti 666-os dátumából 44 év levonásával Krisztus szerinti 622 lett! A hivatalos történelemtudomány mind a mai napig 622-re teszi Mohamed futását! Kitoldották tehát a naptárt 297 évvel azért, hogy az ariánus eretnekségből kinövő iszlám kezdetét, vagyis a Hidzsrát, a julianusi Era szerinti 666-os évre, vagyis az Antikrisztus évére rögzítsék!

A julianusi (vagy spanyol) Era azonban további felismerésekre is lehetőséget ad! Sokszor ugyanis azért nem lehet egzakt 297 év differenciát kimutatni az időszakadé két szélén lévő, de lényegileg

összetartozó dátumok és események között, mert a két dátum közül az egyiket Era szerinti, míg a másikat Krisztus szerinti datálásban adták meg! Hadd mondjak erre mindjárt egy példát:

A híres Alexandriai Könyvtár az ókori világ felbecsülhetetlen értékű gyűjteménye volt. Római források szerint 700.000 tekercset őriztek itt. Ez a könyvtár állítólag Kr.u. 642-ben, az arab hódítások során pusztult el, amikor Amr ibn el-Asz, Omár kalifa hadvezére meghódította Egyiptomot. Ekkor a hadvezér a kalifa utasítását kérte a könyvtár további sorsával kapcsolatban. A kalifa válasza így hangzott: Ha a könyvek ugyanazt tartalmazzák, mint a Korán, akkor feleslegesek, ha nem, akkor veszélyesek, tehát mindenképpen tűzre kell vetni őket! Így aztán ezeket a felbecsülhetetlen értékű tekercseket nem éppen rendeltetésüknek megfelelően hasznosították: velük fűtötték fel a vizet a város közfürdőiben! Történt tehát mindez Kr.u. 642-ben.

Tudjuk azonban, hogy az Alexandriai Könyvtár történetében nem a 642-es volt az egyetlen szörnyű pusztulás! 389-ben ugyanis fanatikus (talán éppen ariánus) keresztények súlyosan megrongálták e felbecsülhetetlen értékű gyűjteményt! A Pallas Nagy Lexikona nagyon szűkszavúan fogalmaz:

„A Serapeion könyvtára a keresztény türelmetlenségnek esett áldozatul 389-ben.”

Van tehát két évünk, melyekben nagyon hasonló események történtek. E két év a 642-es és a 389-es. Mindkettőben elpusztult a híres Alexandriai Könyvtár. Nézzük meg, hogy mi a kapcsolat e két dátum között! Ha ezt a 389-es évet julianusi Era szerint értelmezzük, majd 44 év levonásával Krisztus szerinti dátumra konvertáljuk, akkor a 345-ös esztendőbe érkezünk. (389 - 44 = 345) Ez a 345-ös év a 642-es évtől éppen 297 év távolságra van! (345 + 297 = 642) Érdekes tehát megfigyelni, hogy azokból a fanatikus (talán éppen ariánus) keresztényekből, akik 389-ben pusztítják el az Alexandriai Könyvtárat 297 évvel később hogyan lesz iszlám hadsereg! Ez is jól mutatja, hogy az iszlám kezdeti voltaképpen egy keresztény eretnekmozgalomhoz, az ariánus eretnekséghez vezetnek vissza!

A „Képes Történelem” című ismeretterjesztő könyvsorozat „Európa születése” című kötetében, s annak is a kalifák koráról szóló fejezetében nagyon érdekes részletet találtam az iszlám rohamos terjedéséről:

„Damaszkuszt maga a város keresztény püspöke játszotta a moszlimok kezére. Üzenetet küldött az ostromlóknak, melyik kapun mászhatnak be éjszaka. Antiochia kapui viszont minden harc nélkül nyíltak meg. Az ottani pátriárka, Jób, csatlakozott az arab csapatokhoz, s az ostrom alá fogott más városok lakóit így biztatta, fennhangon kiáltva fel a falakra: „Jobb, ha meghódoltok, és megfizetitek a fejadót urunknak, mint ha megölnek vagy fogságba hurcolnak benneteket!” De maga Benjámin alexandriai pátriárka, „Egyiptom pápája” is a város vezetőinek élén üdvözölte ünnepélyesen a bevonuló arab csapatokat, ahelyett, hogy védekezésre biztatta volna híveit. Szívósabb ellenállás csak Kisázsia görög városaiban fogadta a hódítókat, de ott hamarosan el is akadt a messzi földeket elöntő áradat.”

Figyeljük csak meg: az előrenyomuló iszlám csapatok hol találkoztak a legcsekélyebb ellenállással? Nos, egyrészt Antiochiában, amelynek „kapui minden harc nélkül nyíltak meg”, s ahol maga az ottani keresztény pátriárka, Jób biztatta a város lakóit a behódolásra! És persze Alexandriában, ahol Benjámin, az alexandriai keresztény pátriárka, „Egyiptom pápája” fogadta ünnepélyesen a mohamedán sereget! ... Nem jut erről eszünkbe semmi? Hol is töltött be korábban magas egyházi tisztséget Arius, az ariánus eretnekség megalapítója? Nos, éppen Alexandriában! Antiochia szintén az ariánizmus fészke volt! Olvassuk csak a Pallas Nagy Lexikonát:

„Az udvar által kegyelt ariánusok, kik a főszereplő nikomédiai Eusebiustól eusebusiaknak is nevezettek, most mindenképpen azon voltak, hogy az igazhitű püspököket székeiktől elmozdítván, helyükbe Árius-pártiakat tegyenek. Így történt, hogy 330-ban Eusthatiust, Antiochia jeles főpapját, püspöki székétől megfosztották. Rövid idő alatt több püspököt tettek le és helyükbe Árius-pártiakat léptettek. Ebből természetesen sok községben forrongások támadtak, de az ariánusok nem riadtak vissza elkezdett pályájuk folytatásától.” (Kiemelés tőlem)

S hol is ütköztek szívósabb ellenállásba az arab csapatok? Hol is „akadt el a messzi földeket elöntő áradat”? Éppen Kisázsia görög városaiban, ahol az ariánus tanok sohasem tudtak mély gyökereket verni! Micsoda véletlen! S figyeljük csak meg, hogy e három említett városban, Damaszkuszbán, Antiochiában és Alexandriában ki is volt az első, aki az iszlám csapatok előtt behódolt? Mindenütt a

város keresztény pátriárkája! ... Normális körülmények között épp azt várnánk, hogy mindenütt a keresztény pátriárkák lesznek azok, akik végsőkéig való ellenállásra biztatják a városok lakóit az idegen vallás képviselőivel szemben! De nem! Itt épp ők azok, akik a mielőbbi behódolást szorgalmazzák! Hogy lehet ez? Nos a válasz nagyon egyszerű: Ezek a városok az ariánus kereszténység fészkei voltak, ezek a pátriárkák pedig az ariánus tanokat követték! Az előrenyomuló „iszlám” csapatokban saját várva várt ariánus hittestvéreiket üdvözölték! Mindez arra enged következtetni, hogy a 300-as évek elején virágzó ariánus eretnesség és a 600-as évek elején meginduló iszlám között nincs 297 évnyi időbeli távolság, s e két mozgalomnak valójában nagyon is sok köze van egymáshoz!

A nagy hatalmú Miramammona szultán

Láttuk tehát, hogy Uwe Topper arra a provokatív következtetésekre jutott, hogy az iszlám már évszázadokkal korábban elindult, s már a Krisztus utáni IV. században is jelen volt! De Topper még tovább megy: szerinte az Ibériai félsziget arabok általi meghódítása is sokkal korábban következett be! Könyvének 138.-ik oldalán azt írja, hogy 711 helyett valószínűleg már 414-ben (!) megjelentek a muzulmánok Hispániában! Ezen a ponton tanulságos lehet beleolvasni nemzeti krónikáinkba is, hiszen mind a Képes Krónika, mind Kézai Simon krónikája beszámol egy fölöttébb érdekes eseményről. Idézem a Képes Krónikából:

„Kimenvén innen, (mármint Attila) levonult a Rhone mentén Catalaunumba, ahol is megosztotta seregét, és egyharmadát válogatott kapitányokkal a nagy hatalmú Miramammona szultán ellen küldte; ennek hallatára ez a hunok elől Sevilla városából átkelven az úgynevezett sevillai tengerszoroson Marokkóba menekült.” (12.old.)

A Képes Krónika egyik kiadása magyarázó jegyzetekkel egészíti ki az eredeti szöveget. Ennél a részletnél a következő megjegyzést tették:

„Marokkó szerepeltetése teljesen értelmetlen kitalálás, hiszen ekkor még a mórok, illetőleg arabok nem juthattak el Európába.”

Nos a hivatalos kronológia szerint valóban nem. Ha azonban Uwe Topper feltételezése igaznak bizonyul, és az Ibériai-félsziget arabok általi elfoglalása valóban 297 évvel korábban következett be, akkor könnyen megeshet, hogy a mórok Attila idején már javában Hispániában tanyáztak! A nyugati történelemhamisítás háromszáz évvel későbbre csúsztatta el az iszlám kezdetét, s ezzel együtt a spanyol félsziget arabok általi elfoglalását is, miközben Attilát meghagyta a Krisztus utáni 400-as években. Időrendi okokból eddig egyetlen komoly történész sem állíthatott olyat a nevetségessé válás veszélye nélkül, hogy a hun Attila állította volna meg a mórokat, noha erre mindkét középkori krónikánk (a Képes Krónika és Kézai Simon krónikája is) félreérthetetlen utalásokat tesz! A hispániai arab terjeszkedés tehát időben elszakadt Attila korától, s a nyugati krónikások ezt azonnal ki is használták! Kitaláltak egy újabb fiktív nyugati uralkodót, név szerint Martell Károlyt, s megírták, hogy ő állította meg az arabok előrenyomulását, miután a 733-as poitiers-i csatában fényes győzelmet aratott Abd-er Rahman seregei fölött! Ez a Martell Károly pedig nem más, mint annak a Nagy Károlynak a nagyapja, akiről éppen Illig elmélete kapcsán kezd kiderülni, hogy valójában sohasem létezett.

Topper új megállapításainak az ismeretében egy csapásra talpra áll a korábban feje tetejére állított időrend, s minden a helyére kerül! Kiderül, hogy középkori krónikáink e tekintetben is megbízhatónak bizonyulnak, s nem tévednek, amikor az arabok feltartóztatását Attila nyugat-európai hadjáratához kötik! Ha a poitiers-i ütközet 733-as dátumából levonunk 297 évet, akkor valóban a négy század első felébe, azaz éppen Attila korába kerülünk vissza! Topper felhívja a figyelmet többek között arra is, hogy a középkorban, amikor Jézus Krisztus születési évét megállapították, hét évnyi hibát vétettek. Eleinte ehhez a rosszul megállapított kezdőponthoz viszonyították az egyes eseményeket, s ennek megfelelően 7 év hibával rögzítették a hozzájuk tartozó dátumokat. Később azonban, amikor észrevették a tévedést, a korábban megállapított dátumokat 7 év hozzáadásával korrigálták. Mivel nem sikerült valamennyi korábban megállapított dátumot korrigálni, ezért a kérdéses korszakban vegyesen találunk már kijavított és még kijavítatlan évszámokat. Topper példaként említi a 318-as Nagy Szinódust, ami a 325-ös zsinattól éppen 7 év távolságban van:

„... talán a 318. év is kitalálás, amelyben a Nagy Szinódus állítólag elítélte Ariust. És vajon miért kellett öt kétszer kizárni az egyházból? Fatális módon a két szinódus között hét év telik el. Vajon az első szinódus volt-e az elsőnek datált, a második pedig a Jézus születési évének hét évvel való eltolása után kiszámított együgyűn esemény?”

Ha Martell Károly poitiers-i győzelmének 733-as dátumát is egy ilyen korrigálatlan dátumnak tekintjük, majd hét év hozzáadásával Jézus Krisztus újonnan megállapított születési évéhez igazítjuk, akkor eredményként a 740-es dátumot kapjuk. A hivatalos történelemtudomány szerint Attila nyugat-európai hadjáratára két évvel 453-ban bekövetkezett halála előtt, azaz 451-ben került sor. Ha azonban a Képes Krónika közlését fogadjuk el hitelesnek, miszerint Attila 445-ben halt meg, akkor a nyugat-európai hadjárat értelemszerűen a 443-as esztendőbe kerül! S lám: Martell Károly poitiers-i győzelmének hét évvel korrigált dátuma (740) és Attila nyugat-európai hadjáratának Képes Krónikából adódó dátuma (443) között éppen 297 év differencia van! Úgy tűnik tehát, hogy Martell Károlyt unokájával, Nagy Károllyal együtt egyszerűen törölnünk kell a történelemtudományokból! (Talán nem véletlen, hogy mindkettőjüket Károlynak hívták! Úgy látszik Együgyű Károly „Carolus” feliratú pénzérméiből még futotta egy Martell Károlyra is!)

Kevésssel az után, hogy Attila seregének egyharmadát Miramamma szultán ellen küldte, Aëtius seregei támadást indítottak a hunok ellen. Kézai így számol be erről:

„...népének harmad részét választott kapitányaival Miramamma marokkói szultán ellen küldé. Minek hallatára Mirama Sevilla városából a húnok elöl, a sevillai tengerszoroson átkelven, Marokkóba futott. E közben azonban Ethele királyt Aëtius nevezetű római patricius tiz nyugoti királylyal hirtelen megtámadta. S Ethele midőn rögtön támadást akartak intézni ellene, követei által fegyverszünetet kére tőlök, hogy népének nagy részével, melly távol volt, csatlakozzék: de azok nem állván rá, a két sereg közt Belvider mezején reggeltől éjjelig folyt a csata. Vala pedig a két sereg közt egy patak, olly kicsinyke, hogy ha valaki egy hajszálat vetett volna belé, a viz csendes folyása alig birta volna alább vinni; ez a csata beálltával állatok és emberek vérével olly séddé nőtt, hogy kocsist szekereستől s fegyveresekeket sodrott el, és a seregben e séd által igen nagy pusztulás lőn. Ez a csata tehát, melly a húnok és nyugoti királyok közt az említett helyen történt, a mint a régiek beszélnek, nagyobb volt a világ valamennyi csatájánál, mellyet egy helyen és egy napon vívtak. Melly ütközetben a góthok királya Aldarikh nyomorútan elesik; kinek halálát a mint a többi királyok megtudják, futásnak erednek. E naptól fogva emelkedett osztán fel a húnok és Ethele király lelke, s félelem szállotta meg a föld kerekességét, és ennek hallatára több ország adófizetéssel szolgált nekik.” (Kiemelés tőlem)

A hivatalos történelemtudomány szerint Attilát Catalaunumnál jól elpáholták a nyugatiak. Ahhoz képest felettébb különös, hogy a leírás szerint Attila lelke éppen e csata után „emelkedett fel”, s a föld kerekességét éppen e csata után szállotta meg a hunoktól való félelem olyannyira, „ennek hallatára több ország adófizetéssel szolgált nekik”! Hogy is van ez akkor? Ki is vesztette hát el a catalaunumi ütközetet? Mindenesetre Götz László a „Keleten kél a Nap” című munkájában a következőket írja:

„Az állítólagos római győzelem Catalaunumnál minden valószínűség szerint hazugság. Veszett háború után nem állhatott volna Attila a következő év tavaszán Itáliában, a birodalom szívében. De van közvetlen bizonyíték is erre: a csataleírás szöveganalízise megmutatta, hogy Jordanes majdnem szószerint Herodotost másolta le, mégpedig a salamisi csata leírását.”

A hazugságok netovábbja!

Amikor először vettem fel, hogy a Kézai krónikájában közölt 872-es honfoglalás-dátum és a Képes Krónikából adódó 549-es honfoglalás-dátum között éppen 323 év különbség van, vagyis pontosan annyi, mint a keresztény időszámítás és az Alexandrosz halála utáni időszámítás között, akkor ilyen reakciókkal találtam magam szembe: „Ha már ennyire komolyan veszed a Képes Krónika adatait, akkor arra is választ kellene találnod, hogy miért ír Kálti olyan számságot, hogy Attila 124 évig élt!” Igaz! - gondoltam. Elég valószínűtlen, hogy egy százhusz évnél is idősebb fejedelem vívta volna meg a catalaunumi ütközetet, aki ezután ráadásul még nőül is adta a fejét!

A másik érv, amit a Képes Krónika hitelessége ellen fel szoktak hozni Honorius császárral kapcsolatos. Kálti Márk tudniillik azt írja, hogy Honorius császár görög, azaz kelet-római császár volt! Ezen a ponton kezdenek el a nagyra becsült történész-elvtársak harsányan hahotázni, mondván: Honorius császár nem is kelet-római, hanem nyugat-római császár volt! Sőt, még a fiktív évszázadok jelenlétét elfogadó Dr. Klaus Weissgerber sem mulasztja el megjegyezni, amikor Kálti krónikájáról ír: „Honorius valójában nyugat-római császár volt és 395-től 423-ig uralkodott.” ... Hát igen! Ez valóban bődületes szarvashiba! Hogyan is tévedhetett ekkorát Kálti Márk? Hiszen ez megbocsáthatatlan hanyagság! Kálti ráadásul még cifrázza is: Szerinte Attila ennek a Honorius nevű görög (!) császárnak

a lányát vette feleségül, s e frigyből született a székelyek legendás Csaba vezére! Honorius tehát nem más, mint Csaba anyai nagyapja, akihez az Attila halála után kitört hun beháborút követően Görögországba (!) menekült! De olvassuk magából a Képes Krónikából:

„Tehát a legyőzött Csaba és öccsei, Attila királynak vele szemben álló fiai, szám szerint hatvanan, a hagyomány szerint tizenötezer hunnal Csaba nagyatyjához, Honoriushoz menekültek. Ámbátor Honorius görög császár Görögországban akarta megtelepíteni, ő nem maradt, hanem visszatért Szittyországba, ősei székébe, hogy ott maradjon. Csaba tizenhárom évig volt Honoriusnál Görögországban, a veszedelmes és nehéz utak miatt még egy esztendeig tartott szitty földre való visszatérése. (...) a székelyek azt tartották, hogy Csaba odaveszett Görögországban; ezért mondja máig a nép általában: „Akkor térj vissza, amikor Csaba Görögországból.” Csaba Attila törvényes fia volt, Honorius görög császár leányától; az ő fiait Edöménnek és Ednek hívták.”

Ezek után mindjárt kezdetjük is magunkat szégyellni: ... műveletlen finnugor krónikásainktól csak ennyi telik. Mit is akarunk mi a 124 évig élő Attilánkkal meg Káltival, aki görög császárnak hiszi a nyugat-római császárt! De ez még mindig nem minden! Honorius ugyanis Kr.u. 423-ban már meghalt! Hogyan menekülhetett volna Csaba apjának, Attilának 453-ban bekövetkezett halála után (!) ahhoz a Honoriushoz, aki ekkor már harminc éve halott volt?! Ráadásul Kálti azt írja, hogy Attila halála I. Gelasius pápa idején történt! Annak az I. Gelasius pápának az idején, aki csak 492-ben (!!) lett pápa! ... Kész! ... Ez az utolsó csepp a pohárban! ... Aki ezek után komolyan veszi a magyar krónikák egyetlen szavát is, az kétség kívül egy délibábos dicsőséget kergető műkedvelő dilettáns, a szellemi alvilág díszpéldánya, aki csupán csak feltűnési viselkedéséből vagy anyagi haszonszerzés céljából terjeszti hivatalostól eltérő torz őstörténeti téziseit! ... Na akkor innen üzenem a tudomány elefántcsonttornyában henyéző összes hivatásosnak: ideje lesz leszállni a magas lóról, ugyanis nagyon úgy tűnik, hogy a krónikáink minden abszurdításának egyetlen oka a nyugatiak naptárhamisítása!

Látva Kálti krónikájának ezeket a látszólagos abszurdításait, megfogant bennem a gyanú, miszerint Attila nyugat-európai hadjárata, majd szerencsétlen halála valójában nem a négyszázas évek közepén történt, hanem ennél majdnem fél évszázaddal korábban, a négyszázas évek elején! Még pontosabban: a négyszázas évek első évtizedének végéig, azaz éppen Honorius császár uralkodásának idején! Azonban Attila életének utolsó eseményeit, így például nyugat-európai hadjáratát is, későbbre csúsztatták el, egészen a négyszázas évek közepére! Fölmerül a kérdés: hogyan tudták ezt megtenni? Hogyan csúsztatták Attila életének utolsó szakaszát a négyszázas évek első évtizedének végéről a négyszázas évek közepére? Nos, az ilyen fél évszázados csúsztatások előidézésére a juliánuszi Era szerinti és a Krisztus szerinti dátumok között lévő 44 évnyi különbség a legkitűnőbb választás! De vajon alá lehet-e támasztani egy ilyen 44 éves többletet Attila uralkodási idejében? Nos igen! A Képes Krónikában a következőket olvassuk:

„Attila negyvennégy évig királykodott, öt esztendeig vezérkedett, százhuszonnégy évig élt.” (Kiemelés tőlem)

Igen erős a gyanúm, hogy Attila nem királykodott negyvennégy évig, s erre a megjegyzésre csak azért volt szükség, mert Attila életének első szakaszát még Krisztus szerint datálták, életének utolsó szakaszát pedig a juliánuszi Era szerint! E két időszámítási rendszer között - mint láttuk - éppen 44 év differencia van! Előállt tehát egy 44 évnyi üres szakasz, mely Káltinál jobb híján „királykodással” telik! Ezzel magyarázható Attila extrém magas életkora is, s ez szakította el időben Csaba görögországi útját Honorius császár uralkodási idejétől!

De vajon mi lehetett ennek a műveletnek az eredendő oka? Miért kellett Attila életének első szakaszát 44 év betoldással elszakítani életének befejező szakaszától? Nos, bármilyen hihetetlen: a tét Hispánia! Időre volt ugyanis szükség! Hogy mihez? A választ Uwe Toppnernél találjuk meg, aki könyvének 198. oldalán ezt írja:

„Mert éppen ez volt a spanyol hamisítási akció célja: egy keresztény előtörténelem felépítése, amely megadja a jogot Ibéria ezen területeinek „visszahódítására”. ”

Egyszóval fel akartak építeni egy arab hódításokat megelőző Hispániai keresztény előtörténetet, amely jogalapot teremtett a félsziget visszafoglalásához, s a mórok elleni küzdelemhez! Ehhez azonban valahogy be kellett vonultatni Hispániába a nyugati gótokat, lehetőleg azelőtt, mielőtt még

megérkeztek volna az arabok! Na de hogyan lehet ezt megtenni, ha egyszer sohasem jártak nyugati gótok Hispániában? Nos nem sokat teketóriáztak: Ha nem voltak nyugati gótok Hispániában, hát akkor odahazudták őket!

Korábban már láttuk, hogy Martell Károly poitiers-i győzelmének hét évvel korrigált dátuma Attila nyugat-európai hadjáratának Képes Krónikából adódó dátumától éppen 297 évre van! Ahogy Attilából megalkották Martell Károlyt, pontosan úgy alkották meg a Hispániába bevonuló nyugati gótokat is! De kikből? Nos Attila hunjaiból! Azokból a hunokból, akiket Miramamma szultán ellen küldött Hispániába! Tudjuk, hogy ezek a hunok lekésték a catalaunumi ütköztet, s Attilától való féltükben sohasem tértek vissza Pannóniába! Ott maradtak Spanyolországban, annak az országnak a lakosaivá lettek. Olvassuk csak Kézai Simont:

„A húnok spanyolországi hadjáratáról.

A sereg harmadik csapata pedig, mely Miramamma ellen volt rendelve, a késelem miatt a csatában nem vehetvén részt, Ethele haláláig a catalaunok közt maradt s végre Katalaunia lakosaivá lett. Mert csupán a húnok, az idegen nemzeteken kívül, háromszázharmincezeren és harminczketten voltak. Ezen húnok között többen voltak a seregben kapitányokká téve, kiket a húnok nyelvén spánoknak hívnak vala s kiknek nevéből nevezték később egész Ispániát, holott előbb catalaunoknak hívták őket.”

Láthatjuk tehát, hogy itt nem egy csekély számú haderőről van szó! Háromszázharmincezer hispániai hun letelepedő az bizony már egy komplett honfoglalással egyenértékű! Itt van tehát ez a nagyszámú Hispániában rekedt és ott megtelepedett hun. Belőlük kéne valahogy gótokat gyártani! Hogy hogyan? ... Tessenek jó erősen megfogózkodni! A hivatalos történelemtudomány szerint Honorius nem kelet-római, hanem nyugat-római császár volt, akinek az idején Galliában feltűnt egy trónbitorló, név szerint Constantinus. Kitért tehát a belháború Honorius és Constantinus között. Olvassuk csak az eseményeket Nagy Képes Világtörténetből:

„De már ekkor Sarus, a gót származású tábornok rendeletet kapott, hogy a lázadót verje le s fejét hozza Honorius lába elé. (...) De Constantinus nem ijedt meg; a frank Edobichra és a brit Gerontiusra bízván a vezérletet, ezek addig serénykedtek, míg Sarust kiszorították Galliából. Ekkor arra gondolt, hogy Spanyolországot is hatalmába keríti. (...) Constantinus a főparancsnokságot Constans fiára ruházta, ki előbb szerzetes volt, s a honoriánok ezredeit - így neveztek Honorius tiszteletére némely barbár csapatokat, melyek katonai fegyelem alatt voltak - rá bízta, ennek sikerült magát keresztülvágnia. (...) A tartomány most a honoriánok őrületére bízott s ezek siettek rablásvágyukat kielégíteni. Nem törődtek a szorosok őrzetével, és a barbárok 409. őszén Spanyolországba törtek és a tartományt elárastották.” (Kiemelés tőlem)

Figyeljük csak meg: 409-ben járunk, amikor a Honorius tiszteletére HONORIÁNOK-nak (!!!) nevezett „barbár” (véltetőleg gót?) csapatok betörnek Hispániába, és elárastják a tartományt! Era szerinti 44 év korrekcióval élve ez az esemény majdnem (mindössze két év különbséggel) egybeesik Attila nyugat-európai hadjáratával, amikor a Miramamma ellen Hispániába küldött HUNOK a tartományban rekednek! S ki törődik már olyan apró ellentmondásokkal, hogy ezek a honoriánok meghazudtolva nevüket éppenséggel Constantinus oldalán, Honorius császár ellen (!) harcolnak! De - kérdezem én - mi van akkor, ha ezek a honoriánusok nem is Honoriusról kapták a nevüket? Mi van, ha ezek valójában hunok? Esetleg HUNOR népe, azaz HUNORIÁNUSOK!

Korábban már láttuk, hogy Martell Károly arabok fölött aratott 732-733-as győzelme voltaképpen Attila nyugat-európai hadjáratával analóg, azt ismétli, annak megmásított és nyugatiak által kisajátított duplikációja! Láttuk, hogy ha a poitiers-i csata hét évvel korrigált dátumából levonjuk az Illig által fiktívnek tekintett 297 esztendő, akkor éppen 443-ba, vagyis Attila nyugat-európai hadjáratának Képes Krónikából adódó évébe érkezünk! Ha azonban a poitiers-i csata korrigálatlan dátumából vonunk le ezúttal nem 297 évet, hanem a Nagy Sándor-féle korrekciónak megfelelő 323 évet, akkor a Krisztus utáni 409-es esztendőbe érkezünk! (732 - 323 = 409) S mit ad Isten: a Honoriusról elnevezett „honorianok” éppen ennek a 409-es évnek az őszén özönlenek be Spanyolországba!

Feltételezhető, hogy a Hispániában letelepedő háromszázharmincezer hun még sokáig emlékezett arra, hogy ők valójában hunok, Nimród fiának, Hunornak a leszármazottjai. Ezért aztán valahogy, szépen finoman és óvatosan meg kellett magyarázni nekik, hogy rosszul emlékeznek! Ördögi

rafinériával le kellett kommunikálni feléjük, hogy ők valójában nem is Hunor leszármazottjai, hanem Honorius császárról „honorianoknak” elnevezett gótok! Értjük már miért kellett Honorius görög császárból nyugat-római császárt csinálni? Hát ezért! Nagyon nehezen lehetett volna megmagyarázni, hogy egy kelet-római császárról miért neveznek el egy olyan sereget, amely a távoli nyugaton, a Pireneusokban harcol! Egy nyugat-római császárról ez már sokkal inkább elhithető! Honoriusból tehát nyugati császár lett, a tét pedig Hispánia arab hódítások előtti gót történelmének megteremtése! Az a tény azonban, hogy Honorius mellett megjelenik egy még nálánál is nyugatabbi császár, nevezetesen Constantinus, mint Hispánia, Gallia és Britannia ura, azt jelzi, hogy azért mégsem lehetett teljesen eltussolni, hogy Honorius valójában keleten uralkodott!

Igen ám, de mi lesz akkor, ha ezek a Hispániai hunok egyszer majd elkezdik fürkészni a történelmüket, és rájönnek, hogy Attila nyugat-európai hadjárata éppen abban az évben volt, amikor ők átkeltek a Pireneusokon, s birtokba vették jelenlegi hazájukat? Akkor már nem fogják többé elhinni, hogy ők Honoriusról kapták a nevüket! Tenni kell tehát valamit! Például Attila nyugati hadjáratát időben el kell mozdítani a 409-es évről és a juliánuszi Era szerinti datálást alkalmazva a négyszázas évek közepére kell tolni! Ezért kerül Kálta krónikájába Attila 44 évi „királykodása”, ezért nyúlik meg Attila életének időtartama 124 évre, s ezért szakad el időben Csaba menekülésének ideje Honorius uralkodásának korától! Azt pedig, hogy Attila hadsereget küldött volna az arabok ellen egyszerűen le kell tagadni! De mégjobb ötlet az iszlám indulását elcsúsztatni időben 297 évvel, s az Attila hunjai által kiűzött arabokról pedig megírni, hogy velük valójában Martell Károly nézett farkasszemet!

Láthatjuk tehát, hogy egyugyanazon eseményből, ha azt különféle időszámítási rendszerek szerint datáljuk, hogyan lehet akár három különböző eseményt gyártani! Attila nyugati hadjáratának Krisztus szerinti éve 409. De a juliánuszi Era szerinti korrekció már a négyszázas évek közepére tolja, míg Nagy Sándor-féle datálással 732-re kerül! Így lesznek aztán 409-ben honorianusok, 451-ben hunok, 732-ben pedig Martell Károly frankjai!

Figyeljük csak meg, hogy a fentiek ismeretében hogyan kapnak új értelmet krónikáink egyéb „badarságai” is: Ha Attila halála valóban nem a négyszázas évek közepén következett be, hanem 410 körül, és Csaba is ekkor menekül Görögországba anyai nagyapjához, Honoriushoz, akkor érthetővé válik, a Képes Krónika másik közlése is:

„Csaba tizenhárom évig volt Honoriusnál Görögországban...”

S vajon miért épp tizenhárom évig időzött Csaba Görögországban? Nem akarjuk kitalálni? ... Nos azért, mert Honorius éppen tizenhárom évvel később, azaz 423-ban hal meg! Csaba tehát csak anyai nagyapjának, Honoriusnak 423-ban bekövetkezett halála után indult vissza hun népéhez Szkítiába! Épp miután császári pártfogója meghalt! Láthatjuk, hogy milyen szép rendben fejlődnek fel egymás mellé az eddig érthetetlen és kusza adatok! Ehhez azonban szükség volt a koraközépkori naptárhamisítás tényének ismeretére is!
A germánok hősi múltja!

Eredetileg csak érintőlegesen akartam tárgyalni a gótok történelmét, elsősorban annak hispániai vonatkozásaira koncentrálva. Lehetetlen volt azonban nem meglátni, hogy milyen súlyosak a következményei annak, ha Attila korának eseményei időben 44 évvel korábbra kerülnek! Ha ugyanis Attilát visszahelyezzük eredeti időbeli helyére, vagyis a négyszázas évek elejére, akkor abban a megdöbbentő tapasztalatban lesz részünk, hogy a hun történelem időben „rácsúszik” a gót történelemre, s rögvest kiderül, hogy nincs is gót történelem! Még mielőtt bárki félreértené: nem azt mondom, hogy ne lettek volna gótok, mert gótok történetesen voltak! De az a hősi gót múlt, ami a háromszázas évek végén és négyszázas évek elején itt állítólag lezajlott, valójában Attila korának időben 44 évvel visszadatált, kicsit átköltött és gótok által kisajátított duplikációja! A hun korszak eseményeinek egyes emlékfoslányai, egyes momentumai, egyes személyei, viszonyai és vonatkozásai lettek kiragadva és zűrzavaros módon úgy összetákolva, hogy abból egy hősi gót múlt kerekedjék ki! Nézzük, mi történik Európában a háromszázas évek végén és a négyszázas évek elején a Nagy Képes Világtörténet szerint:

„Alarich a Duna torkolatai körül, Peuke szigetén született s kis kora óta övéivel együtt barangolt a római tartományokban. A baltok híres nemzetségéből való volt, s mikor megemberesedett, a nyugati gótok megválasztották királyuknak. Azonban legfőbb vágya az volt, hogy római tábournok lehessen s ez a vágya teljesült, mikor Rufinus halála után Eutropius kinevezte Epirus és környéke

parancsnokának. Itt egész tervszerűen előkészületeket tett; a fegyverkovácsokat a maga céljaira foglalkoztatta s kincseket gyűjtött, hogy majdan szembe szállhasson Rómával." (Kiemelés tőlem!)

Fölbukkan tehát Alarik, a baltok nemzetségéből származó vezér, akit a gótok megválasztottak királyuknak, s akinek nem kisebb ambíciói vannak, mint szembe szállni a hatalmas Római Birodalommal! Olvashattuk, hogy egész tervszerű előkészületek történnek a nagy összecsapáshoz, Alarik kincseket gyűjt, fegyverkovácsokat foglalkoztat, úgy tűnik szándékai felettébb komolyak! Történik pedig mindez a háromszázas évek végén, és a négyszázas évek elején! De nézzük, mi történik ugyanebben az időben a Képes Krónika szerint:

„Az Úr megtestesülésétől számított háromszázhetvenharmadik évben, Valens császárnak és I. Coelestinusnak, a római egyház pápájának idejében, a világ hatodik korszakában a Szittyországban lakozó hunok megsokasodtak; egybegyűltek és maguk közül kapitányokat rendeltek: a Zemény nemzetségbeli Csele fiát Bélát, Kevét és Kadocsát, Etelét, Kevét és Budát, a kaðar nemzetségbeli Bendegúz fiait, majd elhatározták, hogy benyomulnak a nyugati tájakra. (...) Az Úr megtestesülése utáni négyszázegyedik, a magyarok Pannóniába történt bejövételétől számított huszonnyolcadik esztendőben a magyarok, vagyis a hunok a rómaiak szokása szerint egyetértő akarattal királyul emelték maguk fölé Attilát, Bendegúz fiát, aki előbb a kapitányok közé tartozott." (Kiemelés tőlem!)

Lám, ebben az időben a Képes Krónika szerint is nagy a készülődés, és itt is királyá emelnek valakit, ám mintha valami nem stimmelne! Itt ugyanis a hunok készülődnek nem pedig a gótok, s az új király neve sem Alarik, hanem Attila! A cél mégis ugyanaz: bevonulni a nyugati tájakra, és szembeszállni Rómával! Folytassuk, s nézzük meg, hogy mi történik Alarikkal a Nagy Képes Világtörténet szerint:

„Élre állva a szétszórót gótoknak, Görögországba vezette őket. Minden ellenállás nélkül járta be Macedonia és Thessalia téreit s levonult a híres thermopylaei szoroson, hol megnyitlak előtte Phocis és Boeotia városai. A barbárok iszonyú pusztítást vittek véghez a tartományban (...) az egész félszigetet lángba, vérbe borították. Végre Stilicho sem nézhette már a borzasztó látványt; hajóhadával Korinthus romjai közelében kötött ki s hátba fogta Alarichot. Ez népével az Arkadia és Elis határszélén levő Pholae hegységbe huzódott, miután hadai egymásután vereséget szenvedtek. Itt Stilicho a gótokat azonnal bekerítette s a Peneus folyó vizét külön csatornán levezette, hogy a barbárok sem enni, sem inni valóhoz ne jussanak. Azután erős sánczokat hányatott köröskörül s egészen biztosra vette, hogy a gótok vagy megadják magukat, vagy ott vesznek. De míg Stilicho mulatságokban keresett szórakozást s katonái a tartományban elszéledtek, Alarich egérútra talált s elmenekült." (Kiemelés tőlem!)

Láttuk tehát, hogy a gótok Alarik vezetésével a Balkán-félszigetet pusztítják, de Stilicho, a nyugat-római hadvezér segítségére siet a keletieknek, vereséget mér a gótokra és bekeríti őket. A végén azonban Alarik mégis egérutat nyer. Nézzük, mi történik ugyanekkor a Képes Krónika szerint:

„Abban az időben Pannónián, Pamphylián, Phrygián, Macedónián és Dalmácián a sabariai származású Macrinus fejedelem uralkodott, ki hadban jártas férfiú volt; megtudván, hogy a hunok a Tisza fölött megtelepedtek, és napról napra pusztítják országát, visszaríadt attól, hogy országa szülőtteivel támadjon rájuk; elküldte követeit a rómaiakhoz, és tőlük kért segítséget a hunok ellen: mert hiszen a római császár kegyelméből bírta mindama földeket. A rómaiak pedig abban az időben az alemán származású Veronai Detrét a maguk akaratából királyul rendelték maguk fölé, őt kérték, hogy vigyen Macrinusnak segítséget; ez készséges szívvel beleegyezett; itáliai, germán és más, a nyugati részek mindenféle nemzetéből való seregével elindult. Eljutott Százhalomig, ahol Potentiana városához a longobárdok is gyülekeztek, hogy Macrinusszal tanácsot tartson, vajon hol támadjanak a hunokra: átkelven a Dunán, sátraikban, szállásukon, vagy más helyen-e? Míg Detre és Macrinus megtelepedve ekképpen tárgyaltak, tanakodtak, a hunok Sicambriánál az éjszaka csöndjében tömlőkön átkeltek a Dunán, és kegyetlenül leöldösték Macrinus és Detre seregét, mely a mezőn sátorozott, mert Potentiana városa be nem fogadhatta. E támadás nekikeserítette Detrét, harcra vonult a hunok ellen Tárnokvölgy mezejére; megütközött velük, és mondják, hogy népének nagy veszedelmével és romlásával legyőzte a hunokat. A hunok maradékai átfutottak a Tiszán." (Kiemelés tőlem!)

Ebben az idézetben kísértetiesen ugyanazokat az elemeket találjuk, mint az előbb a gótoknál! Figyeljük meg a párhuzamokat: A hunok, akár csak a gótok, a Balkánt pusztítják. A kelet-rómaiak segítségére itt is egy nyugat-római hadvezér siet, ezúttal nem Stilicho, hanem Detre. Érdekes, hogy

amint a gót Alarik seregei vereséget szenvednek Stilicho seregeitől, úgy a hunok is vereséget szenvednek Detre seregeitől a tárnokvölgyi csatában! S mint ahogy „Alarich egérútra talált s elmenekült”, úgy „a hunok maradékai is átfutottak a Tiszán”! De a párhuzamok még nem érnek véget: „A császár még azt is megtette, hogy Alarichot kinevezte Illyricum főparancsnokává.” - olvassuk a Nagy Képes Világtörténetben. A Képes Krónika szerint ugyanekkor Detre, akit a rómaiak királlyá emeltek maguk fölé, rábeszélte Attilát, hogy „induljon személyesen a nyugati tájak ellen” s Attila megfogadva Detre tanácsát „először - mondják - Illíriába rontott.” Illíriát tehát mind Alarik, mind pedig Attila uralma alá hajtja. Míg Alarikot a császár nevezi ki Illíria főparancsnokává, addig Attilát maga a római király, Detre bíztatja a nyugati tájak - s így többek között az Illíria - elleni harcra! Ezután így folytatódik Alarik története a Nagy Képes Világtörténetben:

„A vakmerő gót király elbizakodottsága most már nem ismert határt. Kalandos lelkét Itália gazdagsága izgatta s elhatározta, hogy addig nem nyugszik, míg Rómát hatalmába nem keríti. A 401. évben összegyűjtve népét, átkelt az Alpok szorosain, szétszórva a Timartus folyónál egy római sereget, mely őt fel akarta tartóztatni.”

Érdekes, Alarik már Róma meghódítására gondol! Épp, mint Attila! Továbbá Alarik épp a 401. évben gyűjti össze seregét! A Képes Krónika szerint Attilát a hunok éppen 401-ben emelték királlyá maguk fölé, s Attila, Detre tanácsára még abban az évben, vagyis 401-ben „hadba szólította seregét”! Érdekes, hogy ekkor Alarikot is fel akarta tartóztatni egy római sereg:

„szétszórva a Timartus folyónál egy római sereget, mely őt fel akarta tartóztatni.” (Nagy Képes Világtörténet)

Akárcsak Attilát:

„Zsigmond király állott elébe rengeteg sereggel, de ezt egész seregestül leverve, uralma alá vetette.” (Képes Krónika)

Aztán mintha a catalaunumi csata egyes momentumai is fölsejlenének a gót történelem lapjain:

„Stilicho pedig minden késedelem nélkül rendeletet adott ki a nyugati birodalom összes hadainak, hogy gyorsan vonuljanak Itália földjére.”

Emlékezzünk, hogy a catalaunumi csatamezőn Aetius is tíz nyugati királlyal, vagyis a szó szerint a „nyugati birodalom összes hadaival” támadta meg váratlanul Attilát! Akárcsak Stilicho Alarikot! De nézzük a csata lefolyását a Nagy Képes Világtörténetből:

„A császáriak jobb szárnyán a legodaadóbb hűséggel harczolt lovassága élén az alánok fejedelme, de mindjárt az ütközet kezdetén elesett. Erre csapata meghátrál s a gótok vad ujjongásban törve ki, visszanyomják az egész lovasságot. Ez elhatározó pillanatban vezeti Stilicho harczba a legiákat s irtózatossá túsában legyőzi a gótokat.” (Kiemelés tőlem!)

Ugyanakkor a Képes Krónikában ez áll:

„Ebben a csatában a gótok nagy királya, Athalarik nevezetű is elesett; mikor vesztét megtudták a többi királyok, akiket meg nem öltek, futásban kerestek menedéket!” (Kiemelés tőlem!)

Tudjuk, a catalaunumi csatával egy időben zajlottak le a hispániai események is:

„Kimenvén innen (Attila), levonult a Rhone mentén Catalaunumba, ahol is megosztotta seregét, és egyharmadát válogatott kapitányokkal a nagy hatalmú Miramamma szultán ellen küldte; ennek hallatára ez a hunok elől Sevilla városából átkelven az úgynevezett sevillai tengerszoroson Marokkóba menekült. (...) Attila király seregének harmadik része pedig, mely nem vehetett részt ebben a csatában, késedelme miatt rettegett Attilától, s Katalóniában maradt Attila egész élete folyamán; ama haza lakosai lettek, és nem akartak visszatérni Pannóniába. A Miramamma ellen küldöttekből maguk a hunok hatvanötezeren voltak, nem szólva az idegen népről. E hunok közül többeket kapitánynak rendeltek, ezeket a maguk nyelvén spánoknak nevezték, róluk kapta nevét azután egész Ispánia.”

Nézzük, hogyan fest ugyanennek a történetnek a gót kiadása a Nagy Képes Világtörténet szerint:

„De már ekkor Sarus, a gót származású tábornok rendeletet kapott, hogy a lázadót verje le s fejét hozza Honorius lába elé. (...) De Constantinus nem ijedt meg; a frank Edobichra és a brit Gerontiusra bízván a vezérletet, ezek addig serénykedtek, míg Sarust kiszorították Galliából. Ekkor arra gondolt, hogy Spanyolországot is hatalmába keríti. (...) Constantinus a főparancsnokságot Constans fiára ruházta, ki előbb szerzetes volt, s a honoriánok ezredeit - így neveztek Honorius tiszteletére némely barbár csapatokat, melyek katonai fegyelem alatt voltak - rá bízta, ennek sikerült magát keresztülvágnia. (...) A tartomány most a honoriánok őrizetére bízott s ezek siettek rablásvágyukat kielégíteni. Nem törődtek a szorosok őrizetével, és a barbárok 409. őszén Spanyolországba törtek és a tartományt elárasztották.”

Aztán így folytatódik a gót vezér története a Nagy Képes Világtörténet lapjain:

„A büszke Alarichot megtörte a nagy veszteség és Stilichótól békét kért. Ezt meg is kapta az alatt a föltétel alatt, ha Itáliát mennél rövidebb idő alatt elhagyja s népével Pannoniába, innen meg Epirusba vonul. Alarich színleg megígérte e föltétel teljesítését, de csak azt várta, hogy serege új csapatokkal erősödjék. A mint elég erősnek érezte magát, újra fölkerekedett Pannoniából...” (Kiemelés tőlem!)

Érdekes, hogy akárcsak Alarik, Attila is pihen, erőt gyűjt és kipótolja seregét, mielőtt Pannóniából újból fölkerekedne:

„Miután Attila király öt esztendeig nyugodott Sicambriában, kipótolta seregének harmadrészét, mely Katalóniában maradt vissza; majd udvart tartott, kivonult Pannóniából ...”

Alarik célja ezután már maga a birodalom fővárosa: Róma!

„Róma lakosait Alarich közeledésének híre olyan rémületbe ejtette, hogy nyakra-főre igyekeztek a főváros falait jó karba helyezni. (...) Alarich tehát egész táborával fölkerekedett; átkelt az Alpokon és a Po vizén, s nem törődve az útvába esett városokkal, egyenesen Rómának tartott. Róma alá a 408. év vége felé érkezett s tüstént körülzárta a várost. (...) Midőn a gótok tábora a falak alatt megjelent, úgy a nemességet, mint a népet mérhetetlen düh szállotta meg, hogy egy nyomorult barbár a világ fővárosa ellen vakmerő kezét fölemelni bátorodik. (...) Nem maradt más hátra, mint Alarichot megkérlelni. Követeket küldtek tehát hozzá, hogy méltányos föltételek mellett hagyjon fel a megszállással. (Kiemelés tőlem!)

A gót Alarik tehát Róma felé tör, s a rémült rómaiak követséget küldenek hozzá, méltányos feltételeket ajánlva! Történik mindez kevéssel Alarik halála előtt! Lássuk mit mond a Képes Krónika:

„Ezután, mikor Ravenna alá vonult, az ariánusok érseke (...) megígérte Attila királynak, ha csatlakozik az ő felekezetéhez és üldözi a keresztényeket, népének fárasztása és költség nélkül egész Itáliát, Róma városát és Afrikát is hatalma alá veheti. (...) Megértették a rómaiak, micsoda veszedelem származhat ebből a keresztényekre, Leóhoz fordultak, az apostolihoz, hogy irányítsa Attilához lépteit, kérvén őt a rómaiak nevében, hogy fogadja el adójukat és szolgálatukat, amíg csak él, mármint Attila.” (Kiemelés tőlem!)

Különös, hogy Attila is Róma városának bevételeit tervezi, őhozzá is békéltető követséget küldenek a rómaiak, s ez is kevéssel halála előtt történik! A Leo pápával történt tárgyalása után Attila visszafordul Ravenna felé. A Képes Krónikában így olvassuk:

„Így hát a király teljesítette a rómaiak követelését, és elbocsátotta az apostol utódját, majd bevonult Ravennába, követve a pápa tanácsát, elfogatta az ariánusok érsekét követőivel együtt.” (Kiemelés tőlem!)

Alarik szintén Ravenna ellen indul:

„Alarich Ravennához közeledett; de a császári udvar a dolgok szerencsés fordulatára újra a halogatáshoz folyamodott. Növelte Alarich bosszúságát, hogy egyik halálos ellenségét, Sarust, Honorius palotai szolgálatra alkalmazta.” (Kiemelés tőlem!)

Ezután a gót Alarik már Afrika meghódítását tervezi:

„Alarich összeszedte seregét, s Campanián és Lucanián át megindult Reggióba, hogy onnan Sicilia és Afrika meghódítására előkészületeket tegyen.” (Kiemelés tőlem!)

A Képes Krónikában Attiláról olvassuk ugyanezt:

„...népének fárasztása és költség nélkül egész Itáliát, Róma városát és Afrikát is hatalma alá veheti. (...) Dél, nyugatot, északot és keletet széltében-hosszában uralma alatt tartván, azt forgatta elméjében, hogy átkel a tengeren, és meghódítja Egyiptomot, Asszíriát és Afrikát!!! (Kiemelés tőlem!)

Ekkor azonban váratlan dolog történik a gót fejedelemmel:

„... a 410. évben Alarich hirtelen halállal, férfikora virágjában, kimult.” (Nagy Képes Világtörténet)

Akárcsak Attila, teljesen váratlanul orrvérzés (vagy mérgezés?) által!

S most tessék jó erősen megkapaszkodni, ugyanis Alarikot „a gótok nagy pompával temették el a calabriai Costenza mellett a kis Busentus folyó medrébe.”!!! (Kiemelés tőlem!)

Ezen a ponton talán érdemes elolvasni azt is, amit a Pallas Nagy Lexikona ír Alarikról:

„Alarich

1. a nyugati gótok királya, sz. Kr. u. 376 körül a Baltok nemzetségéből. Meghalt 410-ben. 20 éves korában az épp oly ravasz mint vitéz ifju a trónra került. Midőn Nagy Theodosius utóda, Arcadius keletrómai császár a kikötött évpénzt kifizetni vonakodott, A. a balkáni félszigetet tűzzelvassal elpusztította s rablóhadai élén Görögországba tört. Athén pénzen váltotta meg magát, de Korint, Argos és Spárta szörnyen lakottak. E hírekre a nyugat-római birodalom minisztere, Stilicho, a keletrómai birodalom segélyére sietett és Arkádiában A.-ot ügyesen bekerítette. A két udvar között a bizalmatlanság azonban még a válság pillanatában sem szűnt meg, amiért is Stilicho úgy látszik szándékosan engedte A.-ot szökni. A keletrómai udvar pedig A.-ot hercegi címmel keleti Illyriumnak helytartójává és birodalmi hadvezérré nevezte ki, hogy őt esetleg Stilicho ellen felhasználhassa. A 400. év óta A. Italiának lett ostorává (!!!), Stilicho ugyan a gót királyt nemcsak ez évben, hanem 403-ban is (Pollenfia és Verona táján) legyőzte, azután pedig évi díj fizetése által békére szorította. De mikor Honorius császár népszerű miniszterét féltékenységből megölette és az Alarich-chal kötött szerződést megsértette: A. 408-ban megint Olaszországba tört és Rómát fogta ostrom alá. Ekkor óriási váltságdíj (5000 font arany és 30,000 font ezüst) lefizetése után megegyszer megkegyelmezett az örök városnak és Ravenna, Honorius menedékhelye ellen sietett, melyet azonban hasztalan ostromolt. Midőn a Honorius-szel kezdett alkudozások sem vezettek célhoz, A. 409-ben megint Róma alatt termett, melyet kiéheztetett és megadásra birt. Azután arra kényszerítette a szenátust, hogy Attalus-t, a város főnökét emelje Honorius helyébe a császári székbe. Nemsokára azonban e tehetetlen embert letette és harmadszor fogott Róma ostromához, melyet 410 aug. 24. árulással elfoglalt. A gótok a fővárost több napig fosztogatták, a templomokat azonban, melyeket menedékhelyekül tiszteltek, megkimélték. A győző azután Szicília felé vonult s úgy látszik Afrikába készült átkelni, de midőn hajók hiányában visszafordulni volt kénytelen, Cosenza városában váratlanul meghalt. A gótok (a monda szerint) szeretett királyukat a Busento medrébe temették és hogy sírját senki fel ne dulja, a sír megásására rendelt római foglyokat egytől egyig leölték. A. utóda sógora Athaulf lett.” (Kiemelés tőlem!)

Azért itt már tényleg álljunk meg egy szóra! Tisztelt Olvasó! Ki volt az valójában, akit a magyar hagyományok szerint hármaskoporsóban folyómederbe temettek, majd a sírját megásó embereket egytől egyig lenyilazták, hogy senki ne tudhassa hol nyugszik? Alarik volt az? ... Nem! ... Attila volt! Gárdonyi Géza most bizonyára forog a sírjában! S ki volt az, aki „Italiának lett ostorává”? Alarik? Egyáltalán nem! A Képes Krónika szerint Attila volt az, aki magát így nevezte:

„Attila, Isten kegyelméből Bendegúz fia, a nagy Magor unokája, ki Engadiban nevelkedett, a hunok, médek, gótok, dánok királya, a földkerekség ijedelme, Isten ostora.” (Kiemelés tőlem!)

S figyeljük csak meg, hogy mikor hal meg Alarik: éppen 410-ben! Talán még emlékszünk, hogy

korábban Attila halálát is épp erre a 410-es évre toltuk vissza a juliánuszi Era szerinti kb. 44 évnyi korrekcióval élve! Továbbá azt is láttuk, hogy ha Attila hal meg 410-ben, s nem pedig Alarik, és Csaba is ekkor menekül Honoriushoz Görögországba, akkor érthetővé válik, hogy miért épp 13 évig időzött ott! Hiszen éppen 13 évvel később, azaz 423-ban hal meg Honorius! Minden stimmel tehát, csak éppenséggel a gót Alarik időbeli helyén a hun Attilának kellene szerepelnie! Attila életének utolsó szakaszát a julianusi Era szerint 44 évvel későbbre tolták, hogy eredeti időbeli helyén, a négyszázas évek elején felépíthessék a hősi gót múltat, s megteremthessék a gótok nagy királyát, Alarikot! Ezért jelenik meg a Képes Krónikában Attila 44 évig tartó királykódása, ezért nyúlik meg életének ideje 124 évre, s ezért szakad el Csaba menekülése Honorius uralkodási idejétől! Az Akadémia tudorai éppen az ilyen, és ehhez hasonló ellentmondások miatt tekintik történelemtudományi szempontból hiteltelennek középkori krónikáinkat!

Rendkívül bizarr, és egyben fölöttébb árukkodó momentuma a germánok „hősi” históriájának „Attalus” császár felbukkanása! Látszik, hogy azért a hajdanvolt korok emberét sem volt túlságosan egyszerű dolog az orránál fogva vezetni! Közöttük is akadt gondolkodó elme szép számmal, s ezek az ilyen históriák hallatán olykor-olykor feltették a kényelmetlen kérdést: „Mindezek a dicső dolgok merő véletlenségből nem a hun Attilával történtek meg? Mert mi mintha úgy emlékeznénk!” Na az ilyen kellemetlen kérdések kivédésére alkották meg „Attalust”, a báb-császárt, akit állítólag a római szenátus a gót Alarik nyomására Honorius helyett római császárrá emelt! Meg lehetett tehát magyarázni a kételkedőknek, hogy csak azért rémlik nekik ez a bizonyos „Attala”, „Attalus”, „Ethele”, vagy mi a szösz, mert valóban élt egy ilyen nevű császár, aki névleg a gótok fölött is, és Róma fölött is uralkodott! Persze a tényleges hatalom nem Attalus, hanem Alarik kezében volt, s Attalus amúgy is csak rövid ideig uralkodott, mert Alarik „nemsokára e tehetetlen embert letette”! Éppen az ilyen momentumok teszik kétségtelenné, hogy még csak véletlenül sem ártatlan tévesztésről van szó a koraközépkor fiktív történelmével kapcsolatban, hanem sokkal inkább tudatos és szándékos történelemhamisításról, az aljas hazugságok valóságos csimborasszójáról!

Még egy részletre felhívnom a figyelmet: Mind Alarik gójtjai, mind pedig Attila hunjai eleinte csak a balkáni görög részeket háborgatták, mint láttuk. Ezzel indult mindkét esemény sorozat. Majd egyszer csak hirtelen valami megváltozik, s mind a gót Alarik, mind pedig a hun Attila békén hagyja a Balkánt, s a nyugati részeket kezdi támadni! A Nagy Képes Világtörténet azt írja, hogy Alarik a balkáni zaklatások után „nagy hirtelen békét kötött a konstantinápolyi udvarral.”! A Pallas Nagy Lexikona meg egyenesen azt írja, hogy „a keleti udvar inkább akarta a barbár Alarich, mint a művelt Stilicho barátságát, ezért kibékült vele, sőt 397-ben Kelet-Ilíria kormányzójává tette.” Tudva, hogy Alarik valójában Attila alteregója, akár ki is találhatjuk mi történt ekkor! Nos, valószínűleg ekkor vette feleségül Attila a görög császárnak, Honoriusnak a lányát! Kötött tehát egy dinasztikus házasság, mely megalapozta a Kelet-Róma és a Hun Birodalom közötti viszonylagos békét, s ez az eseményekből is egyértelműen kiviláglik! Csak persze ehhez tudni kell, hogy a gót Alarik valójában nem más, mint a hun Attila germán másodpéldánya, mégpedig egy juliánuszi Erányival, azaz kb. 44 évvel korábbra datálva!!!

Összefoglalva:

A gótok története a Nagy Képes Világtörténet szerint: A hunok története a Képes Krónika szerint: Előkészületek a gótoknál a Róma elleni háborúra. Előkészületek a hunoknál a Róma elleni háborúra. A gótok a Balkánt zaklatják. A hunok a Balkánt zaklatják. Egy nyugat-római hadvezér, Stilicho, a keleti birodalom segítségére siet. Detre, akit a rómaiak királyként maguk fölé emeltek, Macrinus kérésére a keletiek segítségére siet. Stilicho vereséget mér a gótokra. Detre a tárnokvölgyi csatában vereséget mér a hunokra. Alarik egérutat nyer. A hunok maradékai átfutnak a Tiszán. Alarik váratlanul békét köt Konstantinápolyval, és ezután békén hagyja a Balkánt. Attila vélhetőleg ekkor veszi feleségül Honorius görög császár lányát, s nem zaklatja tovább a Balkánt. Alarikot Ilíria főparancsnokává nevezi ki a császár. Detre, aki római király, rábeszéli Attilát a nyugati tájak elleni harcra, s Attila elsőként Ilíria ellen vonul. Alarik 401-ben szólítja hadba a seregét. Attilát 401-ben a hunok királlyá emelik maguk fölé, s még ebben az évben hadba szólítja a seregét.

Alariknak útját állja egy római sereg, melyet Alarik szétver. Attilának útját állja Zsigmond király serege, melyet Attila seregestől uralma alá vet.

Stilicho rendeletet ad ki, melyben mozgósítja „a nyugati birodalom összes hadait” Alarik ellen. Attilát Catalaunumnál egy Aetius nevű római patrícius serege várja, tíz másik nyugati király seregeivel egyetemben.

A csatában a rómaiak oldalán harcol az alánok fejedelme, aki mindjárt a csata elején elesik, mire a rómaiak meghátrálnak. A csatában elesik a gótok nagy fejedelme Athalarik, ezt meghallva a többi királyok a futásban keresnek menedéket.

409-ben a Honorius császár tiszteletére „honorianoknak” nevezett barbár gót csapatok betörnek Hispániába, s elárasszák a tartományt. A Miramamma szultán ellen küldött hunok lekésik a catalaunumi csatát, Attilától való féltükben nem mernek visszatérni Pannóniába, hanem Hispániában rekednek, s annak a hazának lakosaivá válnak.

Alarik pihen, erőt gyűjt, új csapatokkal erősíti seregét, s amint elég erősnek érzi magát, újra fölkerekedik Pannóniából. Attila öt esztendeig nyugszik Sicambriában, kipótolja seregének egyharmadát, mely odamaradt Katalóniában, majd udvart tart, s újra kivonul Pannóniából.

Alarik Róma ellen indul. Attila Róma ellen indul.

A rémült rómaiak békéltető követséget küldenek Alarikhoz. A rémült rómaiak Leó pápa vezetésével békéltető követséget küldenek Attilához.

Alarik Ravenna ellen vonul. Attila Ravenna ellen vonul.

Alarik Afrika meghódítását tervezi. Attila Afrika meghódítását tervezi.

Alarik váratlanul meghal. Attila váratlanul meghal, orrvérzésben vagy mérgezés által.

Alarikot a Busentus folyó medrébe temetik. Attilát a hagyomány szerint hármaskoporsóban a Tisza medrébe temetik.

A sírját megásós rabszolgákat egytől egyig leöldösi, hogy sírját senki fel ne dúlhassa. A sírját megásós embereket egytől egyig lenyilazzák, hogy senki se háborgathassa nyugalmát.

Láthatjuk tehát, hogy a hatalmas képzelőerővel megáldott nyugati krónikások hogyan gyártottak hősi germán múltat a hun korszak eseményeiből! Eleink dicső tetteit gátlástalanul kisajátították a maguk számára, miközben Attilát „lekutyafülűzték”, s minket pedig megajándékoztak a finnugorelmélettel! Mindez nem más, mint folytatólagosan és különös kegyetlenséggel elkövetett történelmi bűntény, nem kevés rasszista felhanggal megspékelve! Gondoljunk csak arra, hogy Kézai Simon mindjárt krónikájának az elején így kénytelen magyarázkodni:

„Mint hogy erősen szíveteken fekszik, hogy a magyarok tetteit ismerjétek, s azt én igazán tudom, gondoskodtam, hogy azon nemzet történeteit mellyek különbkülönbféle irományokban Olasz-, Francia- és Németországban szerteszt vannak szórva, egy kötetbe szerkeszszem, nem követve Orosiust, ki Ottó császár kedvét keresve, kinek a magyarok különbözű csatáikban sok zavart okoztak, könyveiben sokat hamisan koholva az állította, hogy a magyarok lator ördögöktől származtak. Azt irta ugyan is hogy Filimer, a nagy Aldarik góth király fia, midőn Scythia hatáira haddal támadt, a mint beszélük, seregében számos asszonyt vitt magával, kiket Alirumnáknak neveznek. S ezeket, minthogy a katonáknak igen alkalmatlanok voltak, csábításaikkal sokat elvonván közzülök a katonai munkától, a mint mondják, a király tanácsa ezért a sereg társaságából kiverte. Kik is a pusztákon kóborogva végre a Meotis tava partjain szállottak meg, s midőn ott férjeik vigasztalásától elesve hosszasan tartózkodtak, említett Orosius állítása szerint lator ördögök jöttek hozzájuk s ölelkeztek velök. S ez ölelkezésből eredtek, mint mondja a magyarok. De hogy állítása nyilván nagy hazugság, bizonyítja először a szent írás, hogy a lelkeknek húsok és csontjok nincs, és hogy "a mi testtől van, test az, a mi pedig lélektől van, lélek az." De kitetszik, hogy a természet törvényeivel is ellenkezőt mondott; tökéletesen ellenkezik is a valósággal, hogy a lelkek nemzhessenek, mellyeknek nemző tehetség nem adatott. Miből nyilván van, hogy a magyarok is, mint a világ más nemzetei, eredetöket férfitől és asszonytól vették. Ugyanó ott is eléggé túl ment az igazságon, a hol a magyarok harczainak csak szerencsétlen kimeneteleiről látszik emlékezni, a szerencséseket pedig hallgatással mellőzi, mi nyilván való gyűlöletét világosan mutatja." (Kiemelés tőlem!)

Hadd kérdezzem meg a Tisztelt Olvasót: Vajon mi a legjobb és legtalálhatóbb jelző annak az európai szellemi és kulturális közegnek a leírására, amelyben egy magyar krónikás azzal kénytelen indítani mondandóját, hogy a magyarok nem is az ördögöktől származnak, minként azt a nyugati krónikások nem kis jóindulattal állítják, hanem "mint a világ más nemzetei, eredetöket férfitől és asszonytól vették"? ... Bizony ez mai fogalmaink szerint nem más, mint vegytiszta rasszizmus! Ilyen közegbe

csöppentünk bele honfoglalásunkat követően! Vajon mi lehet az értéke a becsületnek, és mi a hősi múltnak? Vajon megérte-e egyiket a másikra elcserélni?? ... S lesz-e vajon történelmi jóvátétel...?

Gót királyok

Ha már ennyire elmélyültünk a gót történelem furcsaságaiban, talán nem lesz hiábavaló egy futó pillantást vetnünk a gót királyok neveire is. Mint láttuk, a Nagy Képes Világtörténet szerint a négyszázas évek elején (mindössze egyetlen „julianusi Erányival” Attila kora előtt) a baltok nemzetségéből származó Alarik hősi tettei borzolja fel a kedélyeket Európában. Kézai és Kálti azonban további gót királynevekkel örvendeztet meg bennünket, s ezek a nevek felettébb különös csengésűek! Kezdjük a Képes Krónikával. A catalaunumi ütközet során - mint láttuk - elesik egy nagy gót király:

„Ebben a csatában a gótok nagy királya, Athalarik nevezetű is elesett; mikor vesztét megtudták a többi királyok, akiket meg nem öltek, futásban kerestek menedéket!” (Kiemelés tőlem!)

Athalarik tehát meghal, s a többi királyok ezt megtudva a futásban keresnek menedéket. Ízlelgessük csak ennek a gót királynak a nevét! Athalarik - Athalarik ... Nem jut eszünkbe semmi erről a névről? ... Ha nem, akkor javaslom, hogy egy pillanatra csippentsük le a germán nevekre jellemző „-rik” végződést Athalarik nevéből! Eredmény: Athala! ... Vagy netán Ethele?? Hm! Talán nem járok messze az igazságtól, ha azt feltételezem, hogy ezt a gót királynevet már a mindent kisajátítani akaró germán krónikás igyekezett alkotta meg Attila királyunk nevéből! Ne feledjük, középkori krónikásaink - Kálti éppúgy mint Kézai - nyugati forrásokat is felhasználtak krónikájuk írása közben! Athalarik nevét is bizonyosan a nyugatiaktól vették át! De a furcsaságok itt még nem érnek véget! Kézai ugyanis, e nagy gót király nevének egy másik változatát is megőrizte! Amikor krónikájában szégyenszemre azt kénytelen fejtegetni, hogy nincs igaza Orosiusnak abban, hogy mi az ördögöktől származnánk, így ír:

„Azt írta ugyanis hogy Filimer, a nagy Aldarik góth király fia, midőn Scythia hatáira haddal támadt, a mint beszélék, seregében számos asszonyt vitt magával, kiket Alirumnáknak neveznek.” (Kiemelés tőlem!)

Kézainál ő az, aki a catalaunumi csatában elesik:

„Melly ütközetben a góthok királya Aldarikh nyomorútan elesik; kinek halálát a mint a többi királyok megtudják, futásnak erednek.” (Kiemelés tőlem!)

Itt van tehát a nagy gót király nevének egy másik változata: Aldarik! Vajon ezt a változatot ki ihlette? Olvassuk csak Kézai krónikáját:

„A mint osztán halálának híre terjedt, a föld kereksege elámúla, s ellenségei nem tudják vala, sirjanak-e vagy örüljenek, rettegven töméntelen sok fiától, kiket mint valamely népet alig lehetett megszámolni. Mert azt hitték, hogy majd utána valamelyik fia uralkodik. Azonban Veronai Ditrík és a németországi fejedelmek álnoksága miá, kiknek Ethele király uralkodva nyakokon ül vala, a húnok községe pártokra szakada, úgy hogy némelyek Csabát Ethele királynak a görög császár Honorius leányától való fiát, mások a Krimhild német fejedelemasszonytól született Aladárt törekszenek vala Ethele után királylyá emelni. Mivel pedig a józanabb rész Csabával, az idegen nemzet pedig Aladárral tart vala, azért mind ketten kezdének uralkodni. Ditrík álnokságából osztán, ki Aladárhoz szít vala, kettejük közt a dolog háborúra kerül. Az első ütközetben tehát Aladáron erőt vesznek, de a másodikban, melly Sicambriánál két álló hétig foly, Csaba hadát úgy legyőzik és szétverik, hogy Ethele fiaiból és a húnokból igen kevesen maradnak. Ez ugyanis azon csata, mellyet a húnok Krimhild csatájának neveztek s maig is e néven emlegetnek. Melly ütközetben annyi vér ömlött, hogy ha a németek szégyenből nem titkolnák és tisztán meg akarnák vallani, a Duna vizét néhány nap sem ember sem barom nem ihatta, minthogy Sicambriától Potentia városáig vérrel volt áradva. Csaba tehát tizenötezer húnnal Görögországba Honoriushoz futa, s bár az ott kívánta marasztalni s görögországi lakossá tenni, nem marada, hanem visszatére Scythiába atyafiaihoz és rokonaihoz. Ki is mihelyt Scythiába visszatért, mindjárt kezdé sürgetni, hogy mindenestől menjenek vissza Pannoniába, hogy a németeken bosszút álljanak.” (Kiemelés tőlem!)

Attila halála után tehát kitört a hun belháború Csaba és Aladár között. Az idegen nemzet - mint olvastuk - „Aladárral tart vala”. Mivel Aladár félig német volt, hiszen Krimhild német

fejedelemasszonytól született, érthető is, ha a gótok elsősorban Aladár királlyá választását preferálták. A hunok azonban megosztottak: a józanabb rész Csabáékkal tartott, míg kevés számú hun Aladárékkal! ...Aladárék?! ... Hm! Csak nem az ő nevéből gyártották Aldarikot, a híres gót királyt?? Ez bizony könnyen meglehet, annál is inkább, mivel a gótok valóban Aladár zászlaja alatt sorakoztak fel Csaba serege ellen! Még csak nem is kellett túlságosan nagyot lódtítani hozzá!

Láthatjuk tehát, hogyan gyártottak Ethele királyunk nevéből Athalarik nevű gót királyt, kinek neve olykor Athanarik formában is felbukkan. Attila fiának, Aladárnak a nevéből pedig Aldarikot gyártottak, mely olykor Ardarik formában is megjelenik! Később persze rájöttek, hogy nem túl szerencsés, ha a másodpéldány neve túlságosan hasonlít az eredetire, ezért köztes kompromisszumként megalkották Alarikot, mely átmenetet képez Athalarik és Aldarik között. Variációk egy témára! Ha nem vigyázunk rövidesen kiderülhet, hogy Attila valójában germán volt! Ez olyannyira nem vicc, hogy Volker Friedrich nemrég magyarra fordított „Dunamenti Niebelung-ének és kitalált középkor” c. tanulmányában már a „félgepida” Attiláról értekeznek! Sőt a magyar utónévtárak egyenesen azt írják, hogy az Attila név germán, közelebbről gót eredetű, jelentése pedig „Atyácska”! Egyszerűen fölfoghatatlan, hogy Attila nevének illetően magyarozatáért miért kellett a germánokhoz fordulnunk! Hiszen az „Atta” a török népek nyelvében is apát, atyát jelent! De hogy ne menjünk túlságosan messzire, az „Atya” érdekes módon még magyarul is atyát jelent! Az „Aladár” névvel kapcsolatban szintén azt írják a mélybölcseességű utónévtárak, hogy ez egy germán név, melynek eredetije (mi más is lehetne): Aldarik! ... Vegyük tehát tudomásul, hogy még csak véletlenül sem ők voltak azok, akik Aldarikot gyártottak Attila fiának a nevéből! ... Nem! Hogy is feltételezhetnénk ilyet! Mi gyártottunk Aladárt az ő Aldarikjuktól! Hiszen mi már úgyis világhírűek vagyunk arról, hogy szavaink jelentős részét ilyen-olyan szláv, meg egyéb hasonló „kultúrnépektől” lopkodtuk össze, megadtán mi, műveletlen böngyörök a IX. század vége előtti Európában amúgy sem rúghatunk labdába! Így aztán e gót királynevek a magyar utónévtárakkal egyetemben örök mementót állítanak a hivatalos körök által jó mélyen belénk plántált magyar kisebbségérzésnek!

Természetesen Attila neve nem germán eredetű, és még csak véletlenül sem „atyácskát” jelent! Nevének ma is világosan érthető MAGYAR jelentése van, amely tökéletes összhangban áll a nagy hun fejedelem történelmi szerepével! Aki Attila nevének igazi magyar jelentését ismeri, az azt is megérti, hogy miért irtóznak tőle a nyugatiak úgy, ahogy az ördög irózik a szentelt víztől! De erről talán majd egy következő tanulmányban ...

Illig vagy Hunnivári?

Erre a kérdésre nem könnyű válaszolni. A naptárhamisítás lehetőségének felvetése mindenképpen Illig érdeme, azonban tétele abban a formában, ahogy azt megfogalmazta, valószínűleg nem állja meg a helyét! Illig ugyanis egyértelműen 297 fiktív év jelenlétéről beszél, s ráadásul egészen pontosan be is határolja a problematikus korszakot, mely nála 614. augusztusának végétől 911. szeptember elejéig tart. Láttuk azonban, hogy az évszámokkal való visszaélés a magyar történelmet illetően már sokkal korábban, jóval 614 előtt megkezdődik, hiszen már Attila életének utolsó szakasza is későbbre lett csúsztatva 44 évvel! Továbbá a Kárpát-medencében inkább a Nagy Sándor halála utáni időszámítás és a Krisztus születése szerinti időszámítás közötti 323 év többlet tűnik megalapozottnak. Ha pedig figyelembe vesszük azt is, hogy a magyar honfoglalás 872-ről időközben 896-ra csúszott, akkor még 323-nál is nagyobb szöktetéssel kell számolnunk!

Európa történelmének koraközépkori szakasza, mely átmenetet képezett az érett középkor felé, több párhuzamosan futó időszámítási rendszert örökölt meg az ókortól. Ennek folyamányaként a koraközépkor eseményeit teljesen kiszámíthatatlan és önkényes módon datálták hol az egyik, hol a másik időszámítási rendszer szerint, mindig az aktuális hatalmi elvárásoknak megfelelően. A kereszténység rohamos terjedése, és a formálódóban lévő keresztény világegyház hatalmi törekvései azt eredményezték, hogy minden egyes dátum, függetlenül attól, hogy keletkezése pillanatában eredetileg mely időszámítási rendszer szerint volt értelmezve, végül Krisztus szerinti dátumként hagyományozódott ránk! A kérdéses korszakban vegyesen találunk Krisztus eredetileg megállapított születési éve szerinti dátumokat, találunk újonnan megállapított (7 évvel eltolt) születési évéhez igazított dátumokat, julianusi Era szerinti dátumokat, a Hidzsra 297 évvel való eltolásával szinkronizáló dátumokat, és végül Nagy Sándor halála évétől számított dátumokat egyaránt! Természetesen mindegyik Krisztus szerinti dátumként jelenik meg az időszalagunkon, s éppen ebben áll a család lényege!

Meggyőződésem szerint a naptárhamisítás felgöngyölítése az egymástól 7, 44, 297 és 323 év távolságokra mozgatott, de lényegileg összetartozó dátumok és események összegyűjtésével lehetséges! Ezek azok a diszkrét időtávolságok, melyek tömegével fordulnak elő a kérdéses korban. De nem csak ezekre kell odafigyelnünk, hanem ezek minden lehetséges kombinációjára is! Láttunk olyan esetet, amikor a 297 évnél szöktetés egy julianusi Era szerinti 44 éves mínusszal kombinálódik! Ilyen volt az Alexandriai Könyvtár kétszeri elpusztulásának esete is. Előfordul, hogy a julianusi Erából adódó 44 év különbséget még megfejtették a Krisztus újonnan megállapított születési évéből adódó 7 éves korrekcióval, s így összetartozó eseményeket 51 év távolságra taszítottak egymástól! Aztán előfordulhatott olyan is, hogy egy dátumot véletlenül vagy szándékosan kétszer korrigálnak hét évvel, s a hozzá tartozó eseményt így hét helyett tizennégy év távolságba taszították eredeti időbeli helyétől! Továbbá plusz-mínusz egy év differencia adódhatott abból is, hogy az évkezdést nem mindig esett január elsejére. Tavasz évkezdettel számolva egy februári esemény még az előző év dátumát kapja, míg januári évkezdettel számítva már az idei évszámot viseli!

Úgy látom tehát, hogy Illig sarkos tétele túlságosan leegyszerűsíti a problémát, nem kis támadási felületet hagyva ezáltal. Hogy ő 297 fiktív évet emleget, az teljesen érthető, hiszen ez a Nyugat-Európára jellemző domináns szöktetési távolság, melyet elsősorban a hispániai arab események határoztak meg. Az iszlám kezdete pedig - mint láttuk - 297 évvel lett későbbre tolva. Nem lehet azonban arról beszélni, hogy történelmünkben lenne egy 614. augusztusától 911. szeptemberéig terjedő fiktív szakasz, melyet „pótlás nélkül” törölni lehetne! Nem! Ez így egészen biztosan nem igaz! Sokkal inkább arról van szó, hogy a koraközépkorban az ókorból örökölt, és egymással párhuzamosan futó időszámítási rendszerek közötti különbségeket kihasználva kényük-kedvük szerint datáltak egyes eseményeket, míg végül minden így előállt dátumot Krisztus szerint értelmeztek. Ebből pedig nem feltétlenül következik az, hogy effektív évtöbblettel kellene számolnunk időszalagunkon! Szélsőséges esetben akár effektív évtöbblet keletkezése nélkül is meg lehet lovagolni az eltérő időszámítási rendszerek közötti különbségeket! Például minden különösebb probléma nélkül megtehetné valaki, hogy történelemben járatlan emberekkel elhiteti, hogy az I. Világháború vége és a II. Világháború kezdete között valójában nem húsz év, hanem harminc év telt el. De vajon becsempészett-e ezzel a művelettel fiktív éveket az időszalagra? Nos, ha érintetlenül hagyja az éppen aktuális dátumot, akkor nem! Persze ehhez az is szükséges, hogy a hidegháború éveit egy kissé rövidebbre szabja, s talán még az I. Világháborút megelőző boldog béke évekből is elcsippenthet egy keveset! Ehhez még az sem szükséges, hogy lényeges eseményeket kihagyjon a történelemtények lapjairól, az is bőven elegendő, ha a lassú, vontatott eseményeket egy kissé gyorsabbá, pörgősebbé teszi! Attól tehát, hogy összetartozó eseményeket időben szétválasztottak egymástól, még nem feltétlenül csempésztek tényleges évtöbbletet az időszámításunkba!

Jelen esetben azonban nem tíz év távolságról van szó, hanem ennél lényegesen többről, 44, 297 és 323 év távolságról! Ekkora időbeli távolságokat valószínűleg már nem lehetséges effektív évtöbblet megjelenése nélkül előidézni! De vajon mekkora lehet az a tényleges többlet, mely a naptárhamisítás következményeként előállt? Nos, ahogy én látom nem 44, nem 297, s még csak nem is 323 év! Igen valószínűnek tartom, hogy a tényleges többlet ezeknek a diszkrét szöktetési időintervallumoknak kb. az átlaga lehet! Ez az átlagos többlet pedig nagy valószínűséggel a Hunnivári Zoltán által javasolt kb. 200 év lesz! Látható tehát, hogy Hunnivári 200 éve egyáltalán nem áll ellentétben Illig 297 évével! Csak míg Illig 297 éve egy sokszor alkalmazott és számtalanszor tetten érhető diszkrét szöktetési távolság, addig Hunnivári 200 éve a különféle időtartamú szöktetések következtében előállt effektív évtöbblet! A további kutatások sikere érdekében jó volna, ha mindenki megkülönböztetné e két fogalmat egymástól!

Az avar kor születése

E 300 esztendő naptárhamisítás egy lassan ható méreg volt. Nem azonnal fejtette ki a hatását. Kárpát-medencei történelmünk első évszázadaiban még mindenki pontosan tudta, hogy hány év és hány generáció telt el Attila és Árpád között, és főleg mindenki tisztában volt vele, hogy a magyarok voltaképpen hunok, azaz szkíták, annak a bibliai Nimródnak a leszármazottjai, aki a történelem első birodalmát a Tigris és az Eufrátesz között elterülő síkságon alapította. Ez az eleven tudat, ez az össznemzeti történelmi emlékezet csak lassan, nagyon lassan kezdett megfakulni, és ezzel párhuzamosan eltorzulni az évszázadok múlásával! A XIII. és XIV. században készült magyar krónikák történelempépjét a nyugati hamisítás még alig-alig befolyásolta. Később azonban, amikor a történelmi emlékezet már megfakult, historikusaink is egyre sűrűbben kezdték tanulmányozni a nyugati forrásokat, egyre gyakrabban merítették belőlük, s így egyre inkább kezdtek eltávolodni az

igazságtól. Történetírásunk évszázados „fejlődése” jól példázza, hogy hogyan jár, s mit érdemel az a nép, amely nem bízik saját krónikáiban, s tulajdon történelmét illetően inkább hisz halálos ellenségének, a „művelt” nyugatnak!

A XV. század második felében, 1488-ban Thuróczy János, Mátyás király ítélmestere megírta *Chronica Hungarorum* című művét, amiben összegezte az addigi magyar krónikák beszámolóit. Nyilván Thuróczy Jánosnak is feltűnt, hogy a magyar honfoglalás dátumát a régi krónikák hol a 600-as évekbe, hol pedig a 800-as évek végére datálják! Ő is értetlenül állt a jelenség előtt, nem értette hogyan lehetséges, hogy egy ilyen jelentős történelmi esemény időpontjával kapcsolatosan majdnem 300 éves szórás figyelhető meg a régi krónikákban. Megkísérelte tehát feloldani az ellentmondást, és rendet akart tenni a zűrzavarban. Mit tett tehát? Nos az általa ismert krónikásadatokat egyszerűen „átlagolta”! Azaz megpróbált egy olyan köztes évszámot megállapítani a „szélsőértékek” között, amely viszonylag jó kompromisszumnak tűnhetett. Ehhez a zseniális matematikai manőverhez még az aktuális dátumot is segítségül hívta! Tudjuk, hogy krónikája 1488-ban íródott. Ha ezt az 1488-as számot elosztjuk kettővel a 744-es dátumot kapjuk! Persze a *Chronica Hungarorum*-ban közölt 744-es honfoglalás-dátumra létezik egy sokkal kézenfekvőbb magyarázat is! Thuróczy ugyanis olvasta Kálti Márk Képes Krónikáját, s valószínűleg a következő rész sem kerülte el a figyelmét:

„Az Úr megtestesülésétől számított hatszázhetvenhetedik évben, száznégyszázötvenkilenc Attila magyar király halála után, III. Constantinus császár és Zakariás pápa idejében - miképpen meg van írva a rómaiak krónikájában - a magyarok másodízben jöttek ki Szittyországából ...” (Kiemelés tőlem)

Thuróczyt kifejezetten az a szándék vezérelte, hogy egy köztes dátumot állapítson meg az egymásnak ellentmondó krónikásadatok között. Ezért a Képes Krónika útmutatásának megfelelően Zakariás pápához igazította a magyarok második bejövetelét! Mikor is uralkodott Zakariás pápa? Nos Kálti Márk 1358-ban még úgy tudta, hogy Zakariás a Krisztus utáni hatszázas években élt, és annak a III. Konstantinnak volt a kortársa, akiről épp az imént derítettük ki, hogy valójában azonos VII. (Bíborbanszületett) Konstantinnal! Időközben azonban a nyugati naptárhamisítás Zakariás pápát a Krisztus utáni hétszázas évek közepére csúsztatta el! Zakariás a hivatalos verzió szerint 741 és 752 között uralkodott! Thuróczy tehát kiválasztja a 744-es évszámot, amely sok különböző szempontnak megfelel. Egyrészt egy kitűnő kompromisszum, hiszen nagyjából félúton van a hatszázas évek és a nyolcszázas évek vége között. Másrészt egybeesik Zakariás pápa meghamisított uralkodási idejével, és ezáltal teljesíti a Képes Krónika által támasztott kritériumokat. Harmadrészt éppen az aktuális dátum fele, és már csak ezért is fölöttébb szimpatikus. Thuróczy János tehát közli, hogy a magyar honfoglalás, vagyis a hunok Szittyországából való második kijövele 744-ben volt!

Bármilyen jóhiszemű módon járt el Thuróczy János, eme műveletének borzalmas következményei lettek. Ugyanis még abban az évben (1488) Magyarországra érkezett a humanista Petrus Ransanus (1428-1492), aki Thuróczy krónikáját olvasva azonnal felismerte a 744-es dátumban rejlő lehetőségeket! Hozzá is látott *Epitoma rerum Hungaricarum* c. művének megírásához, amelyben egy messzeható következményekkel járó állítást tett: Ransanus elfogadta Thuróczy 744-es dátumát, ám szerinte 744-ben nem a magyarok, hanem a szarmaták (!!!) jöttek ki szülőföldjükről, miután egy *Hungar* nevű vezér (?) élükre állt, és a magyarok csak később jöttek be a Kárpát-medencébe úgy, ahogy azt Kézai Krónikája írja!

Ez volt historikus irodalmunknak az a gyászos pontja, amikor a hun és a magyar korszak közé elkezdtek becsempészni egy harmadik, illegális korszakot. Egy olyan korszakot, amelynek egyetlen célja az volt, hogy éket verjen történelmünk két fejezete közé, s ezáltal megteremtse a lehetőségét identitásunk későbbi átprogramozásának, a finnugor hazugságnak!

Ransanus ördögi ötletét Antonio Bonfini (1434-1503) fűzte tovább, aki még 1486 őszén érkezett Magyarországra, hogy Beatrixszal való korábbi ismeretségét felelevenítse, és bemutatkozzon Mátyásnak. Mivel Thuróczy János krónikáját, az udvar finomabb ízlésű körei „tűrhetetlenül barbárnak” találták, Mátyás felkérte Bonfinit, hogy Magyarország történelmét reneszánsz szellemben, humanista stílusban, modern módszerekkel és méltó terjedelemben dolgozza fel. S hogy ehhez a munkához Mátyás minden segítséget megadott Bonfininek azt Heltai Gáspár krónikájának előszavából tudjuk:

„Meghadja kedig Mátyás király mind a püspekeknek, mind apáturaknak és mindenféle deákoknak, hogy elkeresnék mind az egész országot, minden káptolonbeli libráriákat és minden klastromokat, és egybegyűtenének minden jedzéseket, írásokat és minden históriákat, és azokat behoznák hogy

megláthatná azokat a Bonfinius rhetor, és egymásután szép rendre hozhatná, és szép ékes deák szókkal megírhatná azokat." (Kiemelés tőlem)

Bonfini 1490 körül kezdett hozzá a „Rerum Hungaricum Decades” megírásához, és valószínű, hogy Mátyás halálakor már 16 könyvvel elkészült. II. Ulászló uralkodása alatt zavartalanul folytathatta az írást, s 1492-ben fejezte be 38 könyvből álló művét, amely egészen Mátyás haláláig beszélt el Magyarországot történetét. Szabados György a következőket írja Bonfini művéről „A magyar történelem kezdeteiről” című tanulmányában:

„Antonio Bonfini sokkal alaposabb előkészületek után fogott íráshoz. Munkája korszakindító volt, mivel a külhoni adatokat addig nem látott bőséggel vonultatta fel, de új korszakot nyitott a magyar őstörténelem hangsúlyjaiban is. Először az ő Tizedeiben találkozik a pannóniai avarok történetével. Ennek beemelése a több évszázad alatt rögzült magyar krónikás hagyomány egyik legfontosabb jellemvonásának, a régmúlt két részre tagolásának mondhatott volna ellent, ám az avarok ittléte nem nötte ki magát közbülső fejezetre. Ennek oka az volt, hogy az író nem törekedett szakaszolásra, ehelyett a Kárpát-medence folyamatos történetét adta elő. Minden hasznos adatot kimert kútfőiből, s ezek bővebben szóltak a germánok, mint az avarok tetteiről. A hun-avar-magyar tagolású őstörténeti hármaskönyvet ezért nem Bonfini alkotta meg, de az alapokat ő fektette le, amire kétszáz év múltán Otrókocsi Főris Ferenc, Timon Sámuel, később Pray György építkezhetett.” (Kiemelés tőlem)

Mátyás tehát kecskére bízta a káposztát, mert Bonfini továbbgondolva Ransanus ötletét elsőként kezdte emlegetni a pannóniai avarokat a hun korszak és a magyar korszak között! S noha a kezdet meglehetősen vérszegényre sikeredett, a következményeket mindannyian jól ismerjük. De olvassuk csak Szabados György másik írását, melynek címe: „A krónikáktól a Gestáig”:

„Az 1568-ban napvilágot látott Zsámboky János-kiadvány jelentősége nem merül ki a Decades közrebocsátásában. A Bonfini-műhöz csatolt terjedelmes Appendix egyik darabja, a Chronologia Pannoniae elé Joannes Herold írt rövid szerzői ajánlást. Pannónia kortánában öltött testet először Bonfini őstörténeti nézeteinek továbbgondolása. A hunok és a magyarok közé 567. évi bejövételükkel ékelődő avarok végre elkülönülten foglaltak helyet; 744 immár kimondottan a harmadik hun beözönlés dátumává lett, amelynek vezérlő fejedelmeként az író Álmost tüntette fel. De a Chronologia Pannoniae meglepetései nem itt végződnek. Az Álmos (!) után (!) következő frank uralom megdőltével a hunok 999-ben, Taksony és Géza idején (!) már negyedszerre (!) uralkodnak Pannónia felett. A 744. esztendőől kijelölt csapáson Joannes Herold botlott legnagyobbat. Kronológiája ilyenformán nem válhatott a hun-avar-magyar tanítás közvetlen előzményévé. A háromszatú előidő tételét nagyobb forrásalapozással majd a 17–18. századi magyar történettudomány felkészültebb írói dolgozzák ki.” (Kiemelés tőlem)

Láthatjuk tehát, hogy Mátyás udvarának itáliai humanista történetírói hogyan lovagolták meg a Thuróczy krónikájában megjelenő 744-es dátumot, s hogyan rakták le az alapjait annak az avar korszaknak, ami időben a hunok és a magyarok bejövetele közé fészkelte be magát! Ez az időközben dogmává merevedett elmélet mind a mai napig szennyezi a történelmünket a Magyar Tudományos Akadémia „áldásos” tevékenységének köszönhetően! Így vált tehát a kétosztatú (hun-magyar) előtörténet háromosztatú (hun-avar-magyar) előtörténeté. A cél egyértelmű: a magyarokat egy közbenső korszak beiktatásával történelemtudatilag elválasztani attól a hun Attilától, aki Isten ostoraként halálos csapást mért a nyugatiak nagy összeurópai birodalmára, az indoeurópaiak büszkeségére, az ókori Rómára!

De vajon miért nem felelt meg Mátyásnak az a krónika, amit Thuróczy János írt? Mi lehetett az oka annak, hogy Bonfini, aki rövid magyarországi tartózkodás után hazatért Itáliába, kifejezetten azért hívta vissza (!), hogy vele dolgoztassa át Thuróczy krónikáját? Nos Buda ezidőtájt az itáliai kultúra, az itáliai művészetek, a humanizmus és a reneszánsz bővületében élt, s Mátyás udvarába Beatrixszal kötött házassága után valósággal özönlöttek az itáliai építészek, szobrászok, festők és tudósok! Látva udvarának erőteljes olasz-orientáltságát, és ismerve a német-római császári cím megszerzésére irányuló ambícióit, érthető, ha idővel egyre inkább kínessá és kényelmetlenné lett számára a hun Attila öröksége! Attila nevének rendkívül negatív csengése volt nyugaton, s diplomáciai erőfeszítései során nem vetett rá jó fényt az olaszok által „kutyafülűnek” és „barbárnak” tartott hun fejedelem, aki a Krisztus utáni V. században porig alázta Rómát! Ezért lett Thuróczy krónikája elfogadhatatlan! Ő ugyanis egyenesen párhuzamot vont a nagy hun király és Mátyás között! Olvassuk csak Szabados Györgyöt:

„Thuróczy János a hangsúlyeltolódást tovább növelte a hun idők javára, s minden eddiginél nagyobb erővel fáradozott Attila népszerűsítésén, akit egy aktualizálással megelevenített. Attila és Mátyás, a dicső kezdet s az újra dicső jelen egy évezreden átívelő párhuzama jól magyarázza a közbülső idők és személyek háttérbe húzódását.”

Ezért kellett tehát átdolgoztatni Thuróczy János magyar szellemben megírt, s alapvetően magyar forrásokra építkező krónikáját, amely még teljesen üresen hagyta az Attila és Álmos közötti évszázadokat! Bonfini előtt egyszerűen nem létezett olyan autentikus magyar történelmi emlékezet, sem pedig olyan magyar krónika, amely bármit is tudott volna a Kárpát-medence avar korszakáról! Mátyás itáliai humanistái azonban lassan és alattomosan kezdték kiiktatni a hun fejedelmet a magyar tudatból, miközben a történelmünk lapjai közé becsempészték az avar korszakot, kitöltendő az üres évszázadokat! A későbbi magyar történetírók az avarokról szóló beszámolóikat már mind-mind Bonfini művére alapozták!

De lépünk tovább, és nézzük mit ír Szabados György Anonymusról:

„Árpád fejedelem és a magyarok bejövételének képét a Névtelen Jegyző írta történelmi köztudatunkba. A diadalmas országvívás és a szeri gyűlés a megszakítatlan magyar ittlét nyitányaként általa ismeretes. Századok hosszú során keresztül ez nem így volt. A kezdetek hagyománya olyannyira eltért a részletek hangsúlyozásában, hogy a honfoglalásnak végső soron kettős hazai változata maradt reánk. Az egyiket a magyar középkort átfogó krónikás történetírás folyamatosan tartotta életben, névtelen és neves szerzők és szerkesztők által, míg a másikat egyedül Anonymus Gesta Hungarorum-a vallotta. Ez utóbbi az 1700-as évek közepéig titkon lappangott, de amikor napvilágra jutott, fél évszázad leforgása alatt alapjaiban formálta át az előidőkről megfogalmazott vélekedéseket.” (Kiemelés tőlem)

Különös, hogy Anonymus modern történelmi nézetei csaknem fél évezreddel előzték meg korukat! De különös ez az 1700-as évek közepéig való „titkon lappangás” is! (Hogy miért pont addig, az is külön tanulmányt érdemelne!) Egyáltalán nem véletlen, hogy Magyarországon sem Kálti Márknak, sem Kézai Simonnak nem emeltek soha emlékművet. (De nemcsak nekik, hanem még magának Attilának sem!) Ellenben szobrot emeltek annak az Anonymusnak, akinek még a nevét sem ismerjük, s azt is csak találgatjuk, hogy pontosan melyik Béla királyunknak volt a jegyzője! Anonymus a hun Attilát teljesen háttérbe szorította, a magyar történelem tárgyalását csak Álmosnál és Árpádnál kezdte, s az egyszerű nép történelmi emlékezetét nem tartotta többre „parasztok hamis meséinél vagy regösök csacsogó énekénél”. A vérszerződés aktusa sem Kálti Márknál sem Kézai Simonnál nem jelenik meg. Anonymus azonban említi, mégpedig egyértelműen azért, hogy kifejezésre juttassa: egységes magyar nemzet csak a vérszerződés óta létezik! Úgyhogy mi csak ne is firtassuk honfoglalás előtti történelmünket, hiszen semmi értelme sincs! Anonymus műve a XVIII. század közepéig „titkon lappang”, majd amikor előkerül alapjaiban változtatja meg „előidőkről vallott vélekedéseinket”! Ferenc József, a szabadságharcunkat vérbefojtó osztrák császár, akinek uralkodása alatt megszületik, megerősödik és kizárólagossá válik a finnugor történelemgyilkosság, 1903-ban valami megmagyarázhatatlan és különös okból Anonymus szobrával lepi meg az ország fővárosát! Vajon miért favorizálja az osztrák császár éppen Anonymust? Ki rejtőzködik valójában a csukja alatt?

Köszönet illeti Szabados Györgyöt kitűnő tanulmányáért! Noha írásából mindenütt kiviláglik, hogy egyetlen ponton sem kérdőjelezi meg sem az uralkodó történelmi nézeteket, sem a kronológiát, mégis gyönyörűen végigköveti azt a folyamatot, amelyben a magyar történetírás az igazságot leghívebben visszaadó krónikáktól egy lassú leépülési folyamaton keresztül eljutott az Anonymus-féle Gestáig, majd a hatalmi szóval ránk erőltetett finnugorelméletig.

Az ötlet...

Árpád a honfoglaláskor öt generációval korábban élt nagy elődjére, a hun Attilára hivatkozott, őt tekintette jogalapnak a Kárpát-medence újbóli birtokba vételéhez. Ez azonban úgy tűnik ötletet adott a nyugatiak számára is, tudniillik rájöttek, hogy nekik is elkelve egy olyasféle nagy előd, mint amilyen Attila volt Árpádnak! Ráébredtek, hogy nekik is nagyon jól jönne egy olyan, néhány generációval korábban élt nagy nyugati császár, akire mindig minden körülmények között lehet hivatkozni, aki már korábban birtokolta mindazokat a területeket, amelyekre nekik is vásik a foguk, már korábban rendelkezett mindazokkal az előjogokkal és címekkel, amelyekkel ők is nagyon szerettek volna rendelkezni! (Épp úgy, mint ahogy Attila birtokolta mindazt, amit Árpád újból birtokba vett.) Egy ilyen

nagy előd birtokában hódító hadjárataikat, Nyugat-Európa egységesítésére irányuló törekvéseiket nem lehetne többé agresszióknak minősíteni! Úgy lehetne beállítani (kommunikálni) a dolgokat, mintha ők pusztán csak érvényre juttatnák a Nagy Károly-féle jogigényt, mintha Nagy Károly örököséiként helyreállítanák annak széthullott összeurópai birodalmát! A három fiktív évszázad megteremtette a lehetőséget e nagy nyugati császár történelembe való becsempészésére, miközben Árpádot el lehetett szakítani tényleges nagy elődjétől, valóságos hivatkozási alapjától, a hun Attila királytól! E „mesteri húzással” a magyarok második bejövetelét jogtalan agresszióvá lehetett nyilvánítani!

Hogy mindez mennyire nem túlzás, álljon itt most egy újabb részlet Götz László „Keleten kél a Nap” című könyvéből:

„Nem árt, ha már e kérdésnél tartunk, kissé közelebről is megnézni Schlözer, Rössler és társaik „szent dühét”, amellyel a magyar krónikákra rávetették magukat. Schlözer például így ír Anonymusról: „egy ostoba barát örült fecsegése” (Sebestyén L.: Kézai Simon védelmében). Avagy Rössler a magyar krónikákról általában: „tűzbe kell őket vetni” (Rohonyi Gy.: A honfoglalás története). Miért ez az ádáz, gyűlölködő hang? Tovább böngészve hamarosan kiderül. Schlözer: „Erdély Szent István előtt nem a magyar állam része, a szászok beköltözéséig kétes birtokú föld.” Majd a székelyekről így ír: „ ... a kunok ivadékai 1089 után, de mindenesetre az erdélyi szászok beköltözése után”. Rössler Anonymusról: „ ... koholt és erőszakosan ferdített, ahol a magyarokat dicsőséghez segíthette ... A történetnyomozók kezéből száműzendő ... Neki elviselhetetlennek látszhatott, őseit a német krónikák leírása után rabló csordáknak képzelni, amelyek az országra rohantak ... stb. ... Nem, utálva azon képzeletet, hogy valaha önkény és jogtalanság által jutottak birtokukba, átvitte jogfogalmait őseinek idejére, s az elkövetett jogtalanságot legalább sok nemzedékkel hátrább, egészen ismeretlen ősapáikra a hunokra igyekezett hárítani. Most már a magyarok azon hivatásban tűnnek fel, hogy jogukat keresik: ők nem hódítanak, hanem csak visszafoglalják elvesztett sajátjukat.”

A fenti idézeteket Sebestyén László „Kézai Simon védelmében” című vitairatából vettük át. Bizony, ezek mind igen tudományos, főleg pedig felettebb tárgyilagos vélemények, amelyekben elfogultságnak, avagy netalán a pángermán sovinizmus hazánkra vásó fogának, a németek Magyarország területére támasztott „történelmi jogai” bizonygatási igyekezetének - ugyebár - még a leghalványabb nyomait sem fedezhetjük fel, amiért is kiválóan alkalmasak voltak arra, hogy a magyar történelemkutatásban ma is burjánzó, mély gyökereket verjenek (I. Győrffy Gy.: Krónikáink és a magyar őstörténet).

Schlözerben legalább volt még annyi nyíltság, hogy köntörfalazás nélkül kimondja: Erdély a szászoké, mert ők voltak ott az első foglalók. Rössler már sokkal körmönfontabb. A szólásmondásbeli tolvajhoz hasonlóan, aki az őt üldöző sokaságba vegyülve a leghangosabban kiáltja: „fogjátok meg”, Anonymust használja fel arra, hogy a németek vélt jogait Pannóniára, amelyeket Nagy Károly hódításaiból eredeztettek, s az egész középkor folyamán, de még a 19., sőt a 20. században is változatlanul hangoztattak - emlékezzünk csak a hitleri időkre! -, azzal igazolja, hogy a magyaroknak semmi közük a hunokhoz, avarokhoz, a Nagy Károly-féle jogigény tehát régebbi mint a magyaroké, akik csak „önkény és jogtalanság által jutottak birtokukba”.

Erre ment ugyanis ki a játék a 19. századi pángermán körökben, nem másra. Ezért kellett a hun-avar-magyar kapcsolatokat minden áron tagadni, krónikáinkat és az egyéb számos egykorú forrásművet, amelyek a magyarokat avaroknak vagy hunoknak nevezték, egytől egyig tudákos krónikás kitalálásnak nyilvánítani.” (Kiemelés tőlem)

Ebben a részletben gyönyörűen felsejlenek a hamisítás mögöttes szándékai, céljai. Az indogermán hegemoniára, és végső soron az ezt megvalósító új Rómára áhító 19. századi tudományos körök kire is hivatkoztak, amikor jogot formáltak a Kárpát-medencére? Természetesen Fiktív Nagy Károlyra, és annak pannóniai hódításaira! Ugyanis a beiktatott 300 év és a finnugorelmélet segítségével már korábban lehetetlenné tették, hogy a magyarok az Attila-féle jogalapra hivatkozassanak, s ezután már bátran lehetett hangoztatni, hogy Nagy Károly pannóniai hódításai időben megelőzték Árpád honfoglalását, ezért a nyugatiak Kárpát-medencei jogigénye régebbi, mint a magyaroké! A magyarok tehát törődjenek csak szépen bele, hogy a Kárpát-medence fölötti szuverenitásukat elveszítik, fogadják csak el, hogy országuk a nyugatiak tartományává züllik! Látható tehát, hogy milyen érdekeltségi viszonyok, milyen erők és milyen szándékok vezettek a 300 éves naptárhamisításhoz, a finnugor elmélethez, és krónikáink hiteltelenítéséhez! Ezek a kérdések mind-mind szorosan összetartoznak, egymástól el nem választhatók! A nyugatiak, a Róma újjáépítésében érdekelt erők,

kárpát-medencei történelmünk során számtalan kísérletet tettek ennek az országnak a nyugathoz csatolására, európaivá tételére, megszelídítésére és egy összeurópai birodalomba való beillesztésére, beidomítására! Ehhez kreáltak maguknak jogalapot a nagy naptárhamisítással!
Az írás pontos helye az Interneten: http://kitalaltkozepkor.hu/tothgyula_amagyarkronikak.html